Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 16. decembra 2020*

Obsah

Právny rámec 12
Protokol č. 14 12
Zmluva o EMS 12
Rezolúcia Európskej rady z 13. decembra 1997 14
Rozhodnutie 2013/236 14
Vyhlásenie euroskupiny z 25. marca 2013 14
Cyperské právo 15
Okolnosti predchádzajúce sporu 16
Konanie na Všeobecnom súde a napadnuté rozsudky 18
Konanie a návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore 18
Veci C-597/18 P a C-598/18 P 19
Veci C-603/18 P a C-604/18 P 19
O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania 20
O odvolaniach Rady vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P 21
Argumentácia účastníkov konania 21
Posúdenie Súdnym dvorom 23
O vzájomných odvolaniach Rady vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P 25
Argumentácia účastníkov konania 25

* Jazyk konania: angličtina.

Posúdenie Súdnym dvorom 26

O odvolaniach odvolateľov vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P 28

O prvom odvolacom dôvode 28

Argumentácia účastníkov konania 28

Posúdenie Súdnym dvorom 28

O druhom až štvrtom odvolacom dôvode 29

Argumentácia účastníkov konania 29

Posúdenie Súdnym dvorom 29

O piatom odvolacom dôvode 30

Argumentácia účastníkov konania 30

Posúdenie Súdnym dvorom 31

O šiestom odvolacom dôvode 32

Argumentácia účastníkov konania 32

Posúdenie Súdnym dvorom 33

O siedmom odvolacom dôvode 35

Argumentácia účastníkov konania 35

Posúdenie Súdnym dvorom 36

O ôsmom odvolacom dôvode 37

Argumentácia účastníkov konania 37

Posúdenie Súdnym dvorom 38

O vrátení veci na Všeobecný súd 41

O trovách 41

„Odvolanie – Hospodárska a menová politika – Program podpory pre stabilitu Cyperskej republiky – Reštrukturalizácia cyperského dlhu – Rozhodnutie rady guvernérov Európskej centrálnej banky (ECB) o poskytnutí naliehavo potrebnej likvidity v nadväznosti na žiadosť Cyperskej centrálnej banky – Vyhlásenia euroskupiny z 25. marca, 12. apríla, 13. mája a 13. septembre 2013 – Rozhodnutie 2013/236/EÚ – Memorandum o porozumení o špecifických podmienkach hospodárskej politiky uzatvorené medzi Cyperskou republikou a Európskym mechanizmom pre stabilitu (EMS) – Právo vlastniť majetok – Zásada ochrany legitímnej dôvery – Rovnosť zaobchádzania – Mimozmluvná zodpovednosť Európskej únie“

V spojených veciach C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P,

ktorých predmetom sú štyri odvolania podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 21. septembra 2018 (veci C-597/18 P a C-598/18 P) a 24. septembra 2018 (veci C-603/18 P a C-604/18 P),

Rada Európskej únie, v zastúpení: A. de Gregorio Merino, I. Gurov a E. Chatziioakeimidou, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka (C-597/18 P),

ktorú v konaní podporuje:

Fínska republika, v zastúpení: S. Hartikainen a J. Heliskoski, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v odvolacom konaní (C-597/18 P),

ďalší účastníci konania:

Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, so sídlom v Nikózii (Cyprus),

Agroton plc, so sídlom v Nikózii,

Joanna Andreou, bydliskom v Kato Pyrgos (Cyprus),

Kyriaki Andreou, bydliskom v Kato Pyrgos,

Bundeena Holding plc, so sídlom v Nikózii,

Henrietta Jindra Burton, bydliskom v Londýne (Spojené kráľovstvo),

C & O Service & Investment Ltd, so sídlom v Nikózii,

C. G. Christofides Industrial Ltd, so sídlom v Nikózii,

Phidias Christodoulou, bydliskom v Nikózii,

Georgia Phanou-Christodoulou, bydliskom v Nikózii,

Christakis Christofides, v zastúpení jeho vykonávateľom dedičstva,

Theano Chrysafi, bydliskom v Nikózii,

Andreas Chrysafis, bydliskom v Nikózii,

Dionysios Chrysostomides, bydliskom v Nikózii,

Eleni K. Chrysostomides, bydliskom v Nikózii,

Eleni D. Chrysostomides, bydliskom v Nikózii,

D & C Construction and Development Ltd, so sídlom v Nikózii,

Chrystalla Dekatris, bydliskom v Nikózii,

Constantinos Dekatris, bydliskom v Nikózii,

Dr. K. Chrysostomides and Co., so sídlom v Nikózii,

Emily Dragoumi, bydliskom v Nikózii,

Parthenopi Dragoumi, bydliskom v Nikózii,

James Droushiotis, bydliskom v Nikózii,

Eastvale Finance Ltd, so sídlom v Nikózii,

Nicos Eliades, bydliskom v Nikózii,

Tereza Eliades, bydliskom v Nikózii,

Goodway Alliance Ltd, so sídlom v Nikózii,

Christos Hadjimarkos, bydliskom v Johannesburgu (Juhoafrická republika),

Johnson Cyprus Employees Provident Fund, so sídlom v Nikózii,

Kalia Georgiou LLC, so sídlom v Limassole (Cyprus),

Komposit Ltd, so sídlom na Tortole (Britské panenské ostrovy),

Platon M. Kyriakides, bydliskom v Nikózii,

L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, so sídlom v Nikózii,

Lois Builders Ltd, so sídlom v Nikózii,

Athena Mavronicola-Droushiotis, bydliskom v Nikózii,

Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, so sídlom v Nikózii,

Neita International, Inc., so sídlom na Mahé (Seychely),

Sophia Nicolatos, bydliskom v Limassole,

Paris & Barcelona Ltd, so sídlom na Tortole,

Louiza Patsiou, bydliskom v Larnake (Cyprus),

Probus Mare Marine Ltd, so sídlom v Nikózii,

Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, so sídlom v Nikózii,

R.A.M. Oil Cyprus Ltd, so sídlom v Nikózii,

Steelway Alliance Ltd, so sídlom v Hongkongu (Čína),

Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, so sídlom v Nikózii,

The Cyprus Phassouri Estates Ltd, so sídlom v Limassole,

The Prnses Ltd, so sídlom v Nikózii,

Christos Tsimon, bydliskom v Nikózii,

Nafsika Tsimon, bydliskom v Nikózii,

Unienergy Holdings Ltd, so sídlom v Nikózii,

Julia Justine Jane Woods, bydliskom v Pafose (Cyprus),

v zastúpení: P. Tridimas, barrister,

žalobcovia v prvostupňovom konaní (C-597/18 P),

Európska únia, zastúpená Európskou komisiou,

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn, J.-P. Keppenne a T. Maxian Rusche, splnomocnení zástupcovia,

Európska centrálna banka (ECB), v zastúpení: pôvodne M. O. Szablewska a K. Laurinavičius, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-G. Kamann, Rechtsanwalt, neskôr K. Laurinavičius, G. Várhelyi a O. Heinz, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

Euroskupina, zastúpená Radou Európskej únie,

žalovaní v prvostupňovom konaní (C-597/18 P),

Rada Európskej únie, v zastúpení: A. de Gregorio Merino, I. Gurov a E. Chatziioakeimidou, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka (C-598/18 P),

ktorú v konaní podporuje:

Fínska republika, v zastúpení: S. Hartikainen a J. Heliskoski, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v odvolacom konaní (C-598/18 P),

ďalší účastníci konania:

Eleni Pavlikka Bourdouvali, bydliskom v Meneou (Cyprus),

Georgios Bourdouvalis, bydliskom v Meneou,

Nikolina Bourdouvali, bydliskom v Meneou,

Coal Energy Trading Ltd, so sídlom v Road Town (Britské panenské ostrovy),

Christos Christofi, bydliskom v Larnake,

Elisavet Christofi, bydliskom v Larnake,

Athanasia Chrysostomou, bydliskom v Pafose,

Sofoklis Chrysostomou, bydliskom v Pafose,

Clearlining Ltd, so sídlom v Road Town,

Alan Dimant, bydliskom v Herzelii (Izrael),

Dodoni Ependyseis Chartofylakou Dimosia Etaireia Ltd, so sídlom v Nikózii,

Dtek Holdings Ltd, so sídlom v Nikózii,

Dtek Trading Ltd, so sídlom v Nikózii,

Elma Holdings pcl, so sídlom v Nikózii,

Elma Properties & Investments pcl, so sídlom v Nikózii,

Agrippinoulla Fragkoudi, bydliskom v Nikózii,

Dimitrios Fragkoudis, bydliskom v Nikózii,

Frontal Investments Ltd, so sídlom v Limassole,

Costas Gavrielides, bydliskom v Mammari (Cyprus),

Eleni Harou, bydliskom v Nea Penteli (Grécko),

Theodora Hasapopoullou, bydliskom v Nikózii,

Gladys Iasonos, bydliskom v Larnake,

Georgios Iasonos, bydliskom v Larnake,

Jupiter Portfolio Investments pcl, so sídlom v Nikózii,

George Karkousi, bydliskom v Canterbury (Austrália),

Lend & Seaserve Ltd, so sídlom v Road Town,

Liberty Life Insurance pcl, so sídlom v Nikózii,

Michail P. Michailidis Ltd, so sídlom v Nikózii,

Michalakis Michaelides, bydliskom v Nikózii,

Rena Michael Michaelidou, bydliskom v Nikózii,

Akis Micromatis, bydliskom v Nikózii,

Erginos Micromatis, bydliskom v Nikózii,

Harinos Micromatis, bydliskom v Nikózii,

Alvinos Micromatis, bydliskom v Nikózii,

Plotinos Micromatis, bydliskom v Nikózii,

Nertera Investments Ltd, bydliskom v Nikózii,

Andros Nicolaides, bydliskom v Nikózii,

Melina Nicolaides, bydliskom v Nikózii,

Ero Nicolaidou, bydliskom v Nikózii,

Aris Panagiotopoulos, bydliskom v Nea Penteli,

Nikolitsa Panagiotopoulou, bydliskom v Nea Penteli,

Lambros Panayiotides, bydliskom v Nikózii,

Ersi Papaefthymiou, bydliskom v Larnake,

Kostas Papaefthymiou, bydliskom v Larnake,

Restful Time Co., so sídlom vo Wilmingtone (Spojené štáty),

Alexandros Rodopoulos, bydliskom v Aténach (Grécko),

Seatec Marine Services Ltd, so sídlom v Limassole,

Sofoklis Chrisostomou & Yioí Ltd, so sídlom v Pafose,

Marinos C. Soteriou, bydliskom v Nikózii,

Sparotin Ltd, so sídlom v Nikózii,

Miranda Tanou, bydliskom v Nikózii,

Myria Tanou, bydliskom v Nikózii,

v zastúpení: P. Tridimas, barrister, a K. Chrysostomides, dikigoros,

žalobcovia v prvostupňovom konaní (C-598/18 P),

Európska únia, zastúpená Európskou komisiou,

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn, J.-P. Keppenne a T. Maxian Rusche, splnomocnení zástupcovia,

Európska centrálna banka (ECB), v zastúpení: M. O. Szablewska a K. Laurinavičius, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

Euroskupina, zastúpená Radou Európskej únie,

žalovaní v prvostupňovom konaní (C-598/18 P),

Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, so sídlom v Nikózii,

Agroton plc, so sídlom v Nikózii,

Joanna Andreou, bydliskom v Kato Pyrgos,

Kyriaki Andreou, bydliskom v Kato Pyrgos,

Henrietta Jindra Burton, bydliskom v Londýne,

C & O Service & Investment Ltd, so sídlom v Nikózii,

C. G. Christofides Industrial Ltd, so sídlom v Nikózii,

Christakis Christofides, v zastúpení jeho vykonávateľom dedičstva,

Theano Chrysafi, bydliskom v Nikózii,

Andreas Chrysafis, bydliskom v Nikózii,

Dionysios Chrysostomides, bydliskom v Nikózii,

Eleni K. Chrysostomides, bydliskom v Nikózii,

Eleni D. Chrysostomides, bydliskom v Nikózii,

D & C Construction and Development Ltd, so sídlom v Nikózii,

Chrystalla Dekatris, bydliskom v Nikózii,

Constantinos Dekatris, bydliskom v Nikózii,

Dr. K. Chrysostomides and Co., so sídlom v Nikózii,

Emily Dragoumi, bydliskom v Nikózii,

Parthenopi Dragoumi, bydliskom v Nikózii,

Eastvale Finance Ltd, so sídlom v Nikózii,

Nicos Eliades, bydliskom v Nikózii,

Tereza Eliades, bydliskom v Nikózii,

Goodway Alliance Ltd, so sídlom v Honkongu,

Christos Hadjimarkos, bydliskom v Johannesburgu,

Johnson Cyprus Employees Provident Fund, so sídlom v Nikózii,

L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, so sídlom v Nikózii,

Lois Builders Ltd, so sídlom v Nikózii,

Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, so sídlom v Nikózii,

Neita International, Inc., so sídlom na Mahé,

Paris & Barcelona Ltd, so sídlom na Tortole,

Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, so sídlom v Nikózii,

R.A.M. Oil Cyprus Ltd, so sídlom v Nikózii,

Steelway Alliance Ltd, so sídlom v Hongkongu,

Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, so sídlom v Nikózii,

The Cyprus Phassouri Estates Ltd, so sídlom v Limassole,

Christos Tsimon, bydliskom v Nikózii,

Nafsika Tsimon, bydliskom v Nikózii,

Julia Justine Jane Woods, bydliskom v Pafose,

v zastúpení: P. Tridimas, barrister (C-603/18 P),

a

Eleni Pavlikka Bourdouvali, bydliskom v Meneou,

Georgios Bourdouvalis, bydliskom v Meneou,

Nikolina Bourdouvali, bydliskom v Meneou,

Christos Christofi, bydliskom v Larnake,

Elisavet Christofi, bydliskom v Larnake,

Clearlining Ltd, so sídlom v Road Town,

Dtek Holding Ltd, so sídlom v Nikózii,

Dtek Trading Ltd, so sídlom v Nikózii,

Agrippinoulla Fragkoudi, bydliskom v Nikózii,

Dimitrios Fragkoudis, bydliskom v Nikózii,

Frontal Investments Ltd, so sídlom v Limassole,

Costas Gavrielides, bydliskom v Mammari,

Eleni Harou, bydliskom v Nea Penteli,

Theodora Hasapopoullou, bydliskom v Nikózii,

Gladys Iasonos, bydliskom v Larnake,

Georgios Iasonos, bydliskom v Larnake,

George Karkousi, bydliskom v Canterbury,

Lend & Seaserve Ltd, so sídlom v Road Town,

Michail P. Michailidis Ltd, so sídlom v Nikózii,

Michalakis Michaelides, bydliskom v Nikózii,

Rena Michael Michaelidou, bydliskom v Nikózii,

Andros Nicolaides, bydliskom v Nikózii,

Melina Nicolaides, bydliskom v Nikózii,

Ero Nicolaidou, bydliskom v Nikózii,

Aris Panagiotopoulos, bydliskom v Nea Penteli,

Nikolitsa Panagiotopoulou, bydliskom v Nea Penteli,

Alexandros Rodopoulos, bydliskom v Aténach,

Seatec Marine Services Ltd, so sídlom v Limassole,

Marinos C. Soteriou, bydliskom v Nikózii,

v zastúpení: P. Tridimas, barrister, a K. Chrysostomides, dikigoros (C-604/18 P),

odvolatelia,

ďalší účastníci konania:

Európska únia, zastúpená Európskou komisiou,

Rada Európskej únie, v zastúpení: E. Chatziioakeimidou, A. de Gregorio Merino a I. Gurov, splnomocnení zástupcovia,

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn, J.-P. Keppenne a T. Maxian Rusche, splnomocnení zástupcovia,

Európska centrálna banka (ECB), v zastúpení: M. O. Szablewska a K. Laurinavičius, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

Euroskupina, zastúpená Radou Európskej únie,

žalovaní v prvostupňovom konaní (C-603/18 P a C-604/18 P),

Fínska republika, v zastúpení: S. Hartikainen a J. Heliskoski, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania, ktorý v konaní podporuje Radu Európskej únie (C-603/18 P a C-604/18 P),

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, A. Arabadžiev (spravodajca), predsedovia komôr A. Prechal, M. Vilaras, M. Ilešič, L. Bay Larsen a. Kumin, sudcovia E. Juhász, S. Rodin, F. Biltgen, I. Jarukaitis a N. Jääskinen,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: M. Longar, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. februára 2020,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. mája 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Rada Európskej únie sa svojimi odvolaniami vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P domáha zrušenia rozsudkov Všeobecného súdu Európskej únie z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co. a i./Rada a i. (T-680/13, ďalej len „prvý napadnutý rozsudok“, EU:T:2018:486), a z 13. júla 2018, Bourdouvali a i./Rada a i. (T-786/14, ďalej len „druhý napadnutý rozsudok“, neuverejnený, EU:T:2018:487) (ďalej spoločne len „napadnuté rozsudky“) v rozsahu, v akom boli v týchto rozsudkoch zamietnuté námietky neprípustnosti, ktoré vzniesla, pokiaľ ide o žaloby účastníkov konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, namierené proti euroskupine.

2 Svojimi odvolaniami D[r]. K. Chrysostomides & Co. LLC, Agroton plc, Joanna a Kyriaki Andreou, Henrietta Jindra Burton, C & O Service & Investment Ltd, C. G. Christofides Industrial Ltd, Christakis Christofides, Theano Chrysafi, Andreas Chrysafis, Dionysios Chrysostomides, Eleni K. a Eleni D. Chrysostomides, D & C Construction and Development Ltd, Chrystalla Dekatris, Constantinos Dekatris, D[r]. K. Chrysostomides and Co., Emily Dragoumi, Parthenopi Dragoumi, Eastvale Finance Ltd, Nicos Eliades, Tereza Eliades, Goodway Alliance Ltd, Christos Hadjimarkos, Johnson Cyprus Employees Provident Fund, L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, Lois Builders Ltd, Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, Neita International, Inc., Paris & Barcelona Ltd, Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, R.A.M. Oil Cyprus Ltd, Steelway Alliance Ltd, Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, The Cyprus Phassouri Estates Ltd, Christos Tsimon, Nafsika Tsimon a Julia Justine Jane Woods, odvolatelia vo veci C-603/18 P, ako aj Eleni Pavlikka Bourdouvali, Georgios Bourdouvalis, Nikolina Bourdouvali, Christos Christofi, Elisavet Christofi, Clearlining Ltd, Dtek Holding Ltd, Dtek Trading Ltd, Agrippinoulla Fragkoudi, Dimitrios Fragkoudis, Frontal Investments Ltd, Costas Gavrielides, Eleni Harou, Theodora Hasapopoullou, Gladys Iasonos, Georgios Iasonos, George Karkousi, Lend & Seaserve Ltd, Michail P. Michailidis Ltd, Michalakis Michaelides, Rena Michael Michaelidou, Andros Nicolaides, Melina Nicolaides, Ero Nicolaidou, Aris Panagiotopoulos, Nikolitsa Panagiotopoulou, Alexandros Rodopoulos, Seatec Marine Services Ltd a Marinos C. Soteriou, odvolatelia vo veci C-604/18 P (ďalej spolu len „odvolatelia“), sa domáhajú zrušenia prvého a druhého napadnutého rozsudku.

3 Rada svojimi vzájomnými odvolaniami vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P navrhuje zrušenie častí napadnutých rozsudkov, v ktorých Všeobecný súd zamietol jej námietky neprípustnosti v rozsahu, v akom sa týkajú žalôb odvolateľov smerujúcich proti článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia Rady 2013/236/EÚ z 25. apríla 2013 o osobitných opatreniach na obnovenie finančnej stability a udržateľného rastu určené Cypru (Ú. v. EÚ L 141, 2013, s. 32).

Právny rámec

Protokol č. 14

4 Článok 1 protokolu (č. 14) o euroskupine, ktorý je pripojený k Zmluve o EÚ a k Zmluve o FEÚ (ďalej len „protokol č. 14“), znie:

„Ministri členských štátov, ktorých menou je euro, sa stretávajú na neformálnych zasadnutiach. Takéto zasadnutia sa konajú, ak je to potrebné, na prediskutovanie otázok týkajúcich sa osobitných povinností, ktoré majú spoločné v súvislosti s jednotnou menou. Komisia sa zúčastňuje na zasadnutiach. Európska centrálna banka je pozývaná k účasti na takýchto zasadnutiach, ktoré pripravujú zástupcovia ministrov zodpovedných za financie v členských štátoch, ktorých menou je euro, a zástupcovia Komisie.“

5 Článok 2 tohto protokolu stanovuje:

„Ministri členských štátov, ktorých menou je euro, volia na dva a pol roka svojho predsedu väčšinou týchto členských štátov.“

Zmluva o EMS

6 Dňa 2. februára 2012 bola v Bruseli uzavretá zmluva, ktorou sa zriaďuje Európsky mechanizmus pre stabilitu medzi Belgickým kráľovstvom, Spolkovou republikou Nemecko, Estónskou republikou, Írskom, Helénskou republikou, Španielskym kráľovstvom, Francúzskou republikou, Talianskou republikou, Cyperskou republikou, Luxemburským veľkovojvodstvom, Maltskou republikou, Holandským kráľovstvom, Rakúskou republikou, Portugalskou republikou, Slovinskou republikou, Slovenskou republikou a Fínskou republikou (ďalej len „zmluva o EMS“). Táto zmluva nadobudla účinnosť 27. septembra 2012.

7 Odôvodnenie 1 zmluvy o EMS znie:

„Európska rada sa 17. decembra 2010 zhodla na potrebe členských štátov eurozóny vytvoriť trvalý mechanizmus pre stabilitu. Tento európsky mechanizmus pre stabilitu (‚EMS‘) prevezme úlohy, ktoré v súčasnosti plní Európsky nástroj finančnej stability (‚ENFS‘) a európsky finančný stabilizačný mechanizmus (‚EFSM‘), t. j. poskytovanie finančnej pomoci podľa potreby členským štátom eurozóny.“

8 Podľa článkov 1 a 2, ako aj článku 32 ods. 2 tejto zmluvy zmluvné strany, to znamená členské štáty, ktorých menou je euro (ďalej len „ČŠME“), medzi sebou zriaďujú medzinárodnú finančnú inštitúciu, EMS.

9 Podľa článku 3 uvedenej zmluvy:

„Cieľom EMS je mobilizovať financovanie a na základe prísnej podmienenosti vhodnej vzhľadom na vybraný nástroj finančnej pomoci poskytovať podporu pre stabilitu v prospech členov EMS, ktorí majú závažné finančné problémy, alebo im takéto problémy hrozia, ak je to nevyhnutné na ochranu finančnej stability eurozóny ako celku a jednotlivých členských štátov. Na tieto účely je EMS oprávnený získavať finančné prostriedky vytváraním finančných nástrojov alebo uzatváraním finančných alebo iných dohôd alebo zmlúv s členmi EMS, finančnými inštitúciami alebo inými tretími stranami.“

10 Článok 4 ods. 1 tej istej zmluvy uvádza:

„EMS bude mať radu guvernérov, správnu radu, ako aj generálneho riaditeľa a vlastný personál podľa potreby.“

11 Článok 5 ods. 3 zmluvy o EMS stanovuje, že „na zasadnutiach rady guvernérov [EMS] sa ako pozorovateľ môže zúčastňovať člen Európskej komisie zodpovedný za hospodárske a menové záležitosti a prezident ECB, ako aj predseda euroskupiny (ak nie je predsedom alebo guvernérom)“.

12 Článok 12 tejto zmluvy definuje zásady, ktorými sa riadi podpora stability a v odseku 1 stanovuje:

„Ak je potrebné ochrániť finančnú stabilitu eurozóny ako celku a jednotlivých členských štátov, EMS môže poskytnúť členovi EMS podporu pre stabilitu, ktorá podlieha prísnej podmienenosti v závislosti od vybraného finančného nástroja. Táto podmienenosť môže siahať od programov makroekonomickej úpravy až po nepretržité rešpektovanie vopred stanovených podmienok poskytnutia podpory.“

13 Postup udelenia podpory pre stabilitu členovi EMS je opísaný v článku 13 zmluvy o EMS takto:

„1. Člen EMS môže podať žiadosť o podporu pre stabilitu predsedovi rady guvernérov. V takejto žiadosti sa uvedie nástroj finančnej pomoci, ktorý sa zvažuje. …

2. Na základe žiadosti člena EMS a posúdenia uvedeného v odseku 1 môže rada guvernérov v zásade rozhodnúť o udelení podpory pre stabilitu danému členovi EMS vo forme nástroja finančnej pomoci.

3. Ak sa podľa odseku 2 prijme rozhodnutie, rada guvernérov poverí [Komisiu] – v spolupráci s ECB a kedykoľvek je to možné spoločne s [Medzinárodným menovým fondom (MMF)] – úlohou rokovať s dotknutým členom EMS o memorande o porozumení, v ktorom sa podrobne opisuje podmienenosť viazaná na nástroj finančnej pomoci. Obsah memoranda o porozumení odzrkadľuje závažnosť nedostatkov, ktoré treba riešiť, a zvolený nástroj finančnej pomoci. Generálny riaditeľ EMS pripraví súbežne návrh dohody o nástroji finančnej pomoci vrátane finančných podmienok a výberu nástrojov, ktoré má schváliť rada guvernérov.

Memorandum o porozumení je plne v súlade s opatreniami týkajúcimi sa koordinácie hospodárskej politiky ustanovenej v [Zmluve o FEÚ], najmä s akýmkoľvek právnym aktom Európskej únie vrátane akéhokoľvek stanoviska, varovania, odporúčania alebo rozhodnutia určeného dotknutému členovi EMS.

4. [Komisia] podpisuje memorandum o porozumení v mene EMS pod podmienkou, že boli predtým splnené podmienky stanovené v odseku 3 a po schválení radou guvernérov.

5. Správna rada schvaľuje dohodu o nástroji finančnej pomoci, pričom podrobne opíše finančné aspekty udeľovanej podpory pre stabilitu a, keď je to vhodné, vyplatenie prvej tranže pomoci.

…

7. [Komisia] – v spolupráci s ECB a kdekoľvek je to možné spoločne s MMF – bude poverená monitorovaním dodržiavania podmienenosti, na ktorú je viazaný nástroj finančnej pomoci.“

Rezolúcia Európskej rady z 13. decembra 1997

14 Rezolúcia Európskej rady z 13. decembra 1997 o koordinácii hospodárskych politík počas tretej fázy hospodárskej a menovej únie a o článkoch 109 a 109b Zmluvy ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 35, 1998, s. 1, ďalej len „rezolúcia Európskej rady z 13. decembra 1997“) stanovuje konkrétne v bode 6:

„Zasadnutia [ČŠME] sa konajú, ak je to potrebné, na prediskutovanie otázok týkajúcich sa osobitných povinností, ktoré majú spoločné v súvislosti s jednotnou menou. Komisia a prípadne [ECB] sú pozvaní, aby sa zúčastnili stretnutí.“ [*neoficiálny preklad*]

Rozhodnutie 2013/236

15 Článok 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 uvádza:

„S cieľom obnoviť dobrý stav svojho finančného sektora [Cyperská republika] pokračuje v dôkladnej reforme a reštrukturalizácii bankového sektora a posilňuje životaschopné banky obnovením ich kapitálu, riešením ich problémov s likviditou a posilňovaním dohľadu nad týmito bankami. V programe sa stanovujú tieto opatrenia a výstupy:

…

b) vykonať nezávislé ocenenie aktív [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia LTD] a [Cyprus Popular Bank Public Co. LTD] a rýchlo začleniť operácie [Cyprus Popular Bank Public Co.] do [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia]. Ocenenie sa dokončí čo najrýchlejšie, aby sa umožnilo ukončenie konverzie vkladov na kapitál v [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia];

…“

Vyhlásenie euroskupiny z 25. marca 2013

16 Euroskupina vo svojom vyhlásení z 25. marca 2013 uviedla, že dospela s cyperskými orgánmi k dohode o základných prvkoch budúceho programu makroekonomickej úpravy, majúc podporu všetkých ČŠME, ako aj Komisie, ECB a MMF (ďalej len „vyhlásenie euroskupiny z 25. marca 2013“).

17 V tomto vyhlásení sa uvádza najmä toto:

„Euroskupina víta plány na reštrukturalizáciu finančného sektora uvedené v prílohe. Tieto opatrenia budú slúžiť ako základ na obnovu životaschopnosti finančného sektora. Najmä chránia všetky vklady nižšie ako 100 000 eur v súlade so zásadami Únie.

Tento program bude obsahovať rozhodujúci prístup na účely nápravy nerovnováh finančného sektora. Dôjde k primeranej redukcii finančného sektora….

Euroskupina naliehavo žiada o bezodkladné vykonávanie dohody medzi [Cyperskou republikou] a [Helénskou republikou] týkajúcej sa gréckych pobočiek cyperských bánk, ktorá chráni stabilitu súčasne gréckeho a cyperského bankového systému.“

18 Príloha tohto vyhlásenia znie takto:

„V nadväznosti na predstavenie politických návrhov orgánov [Cyperskej republiky], s ktorými euroskupina vo všeobecnosti vyjadrila súhlas, bolo dohodnuté toto:

1. [Cyprus Popular Bank Public Co.] sa s okamžitou platnosťou reštrukturalizuje – s príspevkami akcionárov, majiteľov dlhopisov a majiteľov nezaručených vkladov, a to v plnej výške – podľa rezolúcie Cyperskej centrálnej banky pri použití novoprijatého rámca na riešenie krízovej situácie bánk.

2. [Cyprus Popular Bank Public Co.] je rozdelená na dobrú a zlú banku. Zlá banka má postupne zaniknúť.

3. Dobrá banka je včlenená do [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] za pomoci rámca na riešenie krízovej situácie bánk a po porade so správnymi radami [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] a [Cyprus Popular Bank Public Co.]. Jej vkladom [do mimoriadnej podpory likvidity] bude suma vo výške 9 miliárd eur. Iba nezaručené vklady v [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] ostanú zmrazené až do uskutočnenia rekapitalizácie a môžu sa následne stať predmetom primeranej podmienenosti.

4. Rada guvernérov ECB poskytne [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] likviditu v súlade s uplatniteľnými pravidlami.

5. [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] bude rekapitalizovaná prostredníctvom konverzie nezaručených vkladov na vlastné zdroje s príspevkami akcionárov a majiteľov dlhopisov v plnej výške.

6. Konverzia sa uskutoční tak, aby sa zabezpečil pomer kapitálu vo výške 9 % na konci programu.

7. Všetci majitelia zaručených vkladov vo všetkých bankách budú v plnej miere požívať ochranu v súlade s príslušnými právnymi predpismi [Únie].

8. Finančné prostriedky vyčlenené na program (do 10 miliárd eur) nebudú použité na rekapitalizáciu [Cyprus Popular Bank Public Co.] alebo [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia].“

Cyperské právo

19 Podľa bodu 3 ods. 1 a bodu 5 ods. 1 O peri exiyiansis pistotikon kai allon idrimaton nomos (N. 17(I)/2013) [zákon o reorganizácii úverových inštitúcií a iných inštitúcií (č. 17/(I)/2013)] z 22. marca 2013 [EE, príloha I (I), č. 4379, 22.3.2013, s. 117, ďalej len „zákon z 22. marca 2013“] bola reorganizáciou inštitúcií podľa uvedeného zákona poverená Cyperská centrálna banka (CCB) spoločne s ministerstvom financií (Cyprus). Bod 12 ods. 1 zákona z 22. marca 2013 na tento účel predovšetkým stanovuje, že CCB môže nariadením vykonať reštrukturalizáciu dlhov a záväzkov inštitúcie, v ktorej sa vykonáva postup riešenia krízových situácií, a to aj formou zníženia, premeny, reštrukturalizácie alebo zmeny základného imania alebo zostatku všetkých druhov existujúcich alebo budúcich pohľadávok voči tejto inštitúcii, prípadne konverziou dlhopisov na vlastné zdroje. Po druhé tento článok stanovuje, že v zmysle bodu 2 piateho odseku zákona z 22. marca 2013 sú „zaručené vklady“ vylúčené z týchto opatrení. Medzi stranami je nesporné, že ide o vklady nižšie ako 100 000 eur.

20 Kanonistiki Dioikitiki Praxi 96/2013, peri tis polisis ergasion ton en elladi ergasion tis Trapezas Kyprou Dimosias Etaireias LTD (nariadenie č. 96/2013 o predaji určitých operácií Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia LTD v Grécku) z 26. marca 2013 [EE, príloha III (I), č. 4640, 26.3.2013, s. 745, ďalej len „nariadenie č. 96“] a Kanonistiki Dioikitiki Praxi 97/2013, peri tis polisis ergasion ton en elladi ergasion tis Cyprus Popular Bank Public Co Ltd (nariadenie č. 97/2013 o predaji určitých operácií Cyprus Popular Bank Public Co Ltd v Grécku), z 26. marca 2013 [EE, príloha III (I), č. 4640,

26.3.2013, s. 749, ďalej len „nariadenie č. 97“] stanovujú predaj pobočiek Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia (ďalej len „BoC“) a predaj pobočiek Cyprus Popular Bank Public Co (ďalej len „Laïki“) zriadených v Grécku (ďalej spolu len „grécke pobočky“).

21 Kanonistiki Dioikitiki Praxi 103/2013, peri diasosis me idia mesa tis Trapezas Kyprou Dimosias Etaireias LTD (nariadenie 103/2013 o reorganizácii Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia LTD jej vlastnými prostriedkami), z 29. marca 2013 [EE, príloha III (I), č. 4645, 29.3.2013, s. 769, ďalej len „nariadenie č. 103“] stanovuje rekapitalizáciu BoC najmä na náklady jej majiteľov nepoistených vkladov, akcionárov a držiteľov dlhopisov, aby mohla pokračovať v poskytovaní bankových služieb. Nepoistené vklady boli teda premenené na akcie BoC (37,5 % z každého nepoisteného vkladu), na prevoditeľné cenné papiere BoC – na akcie alebo na vklady (22,5 % z každého nepoisteného vkladu) – a na cenné papiere, ktoré môže CCB previesť na vklady (40 % z každého nepoisteného vkladu). Bod 6 ods. 5 nariadenia č. 103 spresňuje, že pokiaľ príspevky majiteľov nepoistených vkladov presiahnu to, čo je potrebné na účely obnovenia vlastného kapitálu BoC, orgán pre riešenie krízových situácií určí sumu zodpovedajúcu prekapitalizovaniu a bude s ňou zaobchádzať tak, ako keby ku konverzii nebolo nikdy došlo.

22 V nadväznosti na zmeny zavedené v nariadení č. 103 z 30. júla 2013 bolo na jednej strane 10 % nepoistených vkladov, ktoré boli predtým konvertované na prevoditeľné cenné papiere, buď na akcie alebo na vklady, konvertované na akcie BoC. Na druhej strane nominálna hodnota jedného eura každej bežnej akcie v BoC bola znížená na jeden cent. Následne došlo k zlúčeniu stovky bežných akcií nominálnej hodnoty jeden cent do jednej bežnej akcie s nominálnou hodnotou jedno euro. Bežné akcie s nominálnou hodnotou jeden cent, ktorých počet nedosahoval 100 a ktoré z tohto dôvodu nemohli byť zlúčené na vytvorenie jednej novej bežnej akcie s nominálnou hodnotou 1 euro, boli zrušené.

23 Ustanovenia bodu 2 v spojení s bodom 5 Kanonistiki Dioikitiki Praxi 104/2013, peri tis polisis orismenon ergasion tis Cyprus Popular Bank Public Co Ltd [nariadenie č. 104/2013 o predaji niektorých prevádzok Cyprus Popular Bank Public Co. Ltd) z 29. marca 2013 [EE, príloha III (I), č. 4645, 29.3.2013, s. 781, ďalej len „nariadenie č. 104“] stanovovali k 29. marcu 2013 o 6.10 hod. prevod niektorých aktív a pasív Laïki, vrátane vkladov do 100 000 eur, na BoC. Vklady prevyšujúce 100 000 eur boli ponechané v Laïki až do jej likvidácie.

24 V nadväznosti na zmeny v nariadení č. 104 z 30. júla 2013, asi 18 % nového základného imania BoC bolo v priebehu roka 2013 poskytnutých Laïki.

Okolnosti predchádzajúce sporu

25 Pre potreby predmetného konania možno okolnosti predchádzajúce sporu uvedené v bodoch 10 až 28 a 38 až 46 napadnutých rozsudkov zhrnúť takto.

26 V priebehu prvých mesiacov roku 2012 Helénska republika a súkromní držitelia dlhopisov pristúpili k výmene gréckych cenných papierov s výrazným odpisom nominálnej hodnoty gréckych dlhopisov, ktoré mali súkromní investori [Private Sector Involvement (ďalej len „PSI“)].

27 V dôsledku toho, že sa museli podieľať na PSI, viaceré banky so sídlom na Cypre, vrátane Laïki a BoC, utrpeli významné straty a stretli sa s problémami podkapitalizácie. Keďže Laïki už nebola schopná poskytnúť dostatočné záruky na získanie financovania od ECB, požiadala BCC a získala od nej výnimočnú podporu likvidity [Emergency Liquidity Assistance (ELA)], ktorej celková výška dosiahla 3,8 miliardy eur v máji 2012 a takmer 9,6 miliardy eur v júli 2012.

28 Cyperská republika považovala za týchto okolností za potrebné zasiahnuť na podporu cyperského bankového sektora, najmä rekapitalizáciou Laïki až do výšky 1,8 miliardy eur v júni 2012. BoC v priebehu toho istého mesiaca oznámila, že tiež požiadala cyperské orgány o kapitálovú podporu, ale nezískala ju.

29 Dňa 25. júna 2012 Cyperská republika predložila predsedovi euroskupiny žiadosť o finančnú pomoc z EMS alebo z Európskeho nástroja finančnej stability. Euroskupina vo svojom vyhlásení z 27. júna 2012 uviedla, že požadovaná finančná pomoc Cyperskej republike sa poskytne buď z tohto nástroja, alebo zo strany EMS v rámci programu makroekonomickej úpravy, ktorý bude konkretizovaný v memorande o porozumení, o ktorom budú viesť rokovania na jednej strane Komisia spolu s ECB a MMF a na druhej strane cyperské orgány. Dňa 29. novembra 2012 zástupcovia Komisie, ECB, MMF a Cyperskej republiky vypracovali návrh memoranda o porozumení.

30 Cyperská republika a ostatné ČŠME dospeli k politickej dohode o tomto návrhu memoranda o porozumení v marci 2013. Vo vyhlásení zo 16. marca 2013 euroskupina vyjadrila súhlas s touto dohodou a pripomenula určité nápravné opatrenia, ktoré sa cyperské orgány zaviazali prijať, medzi ktoré patrí zavedenie dane z bankových vkladov, reštrukturalizácia a rekapitalizácia bánk, ako aj záchrana držiteľov dlhopisov nižšieho stupňa.

31 Dňa 18. marca 2013 nariadila Cyperská republika zatvorenie bánk v pracovných dňoch 19. a 20. marca 2013 a potom do 28. marca 2013, aby sa zabránilo hromadným výberom vkladov.

32 Dňa 19. marca 2013 cyperský parlament odmietol návrh zákona cyperskej vlády o zavedení dane zo všetkých bankových vkladov v Cyperskej republike. Cyperská vláda preto vypracovala nový návrh zákona, podľa ktorého malo dôjsť iba k reštrukturalizácii BoC a Laïki.

33 Dňa 21. marca 2013 ECB uverejnila tlačovú správu (ďalej len „tlačová správa ECB z 21. marca 2013“), v ktorej sa uvádzalo:

„Rada guvernérov ECB sa rozhodla zachovať existujúcu úroveň ELA až do… 25. marca 2013.

K predĺženiu lehoty na splatenie môže dôjsť len v prípade, ak bude zavedený program [Únie alebo MMF], ktorý zaručí solventnosť dotknutých bánk.“

34 Cyperský parlament prijal zákon z 22. marca 2013.

35 Euroskupina vo svojom vyhlásení z 25. marca 2013 uviedla, že dospela k dohode s cyperskými orgánmi o základných prvkoch budúceho programu makroekonomickej úpravy, majúc podporu všetkých ČŠME ako aj Komisie, ECB a MMF.

36 Nariadenia č. 96 a 97 na jednej strane, ako aj nariadenia č. 103 a 104 na strane druhej boli prijaté 26. marca a 29. marca 2013.

37 Na zasadnutí, ktoré sa konalo 24. apríla 2013, Rada guvernérov EMS:

– potvrdila na jednej strane, že Komisia a ECB boli poverené vykonať posúdenie podľa článku 13 ods. 1 zmluvy o EMS, a na druhej strane, že Komisia v spolupráci s ECB a MMF boli poverené rokovať s Cyperskou republikou o memorande o porozumení uvedenom v odseku 3 toho istého článku,

– rozhodla v súlade s návrhom generálneho riaditeľa EMS o poskytnutí podpory pre stabilitu Cyperskej republike v podobe nástroja finančnej pomoci (ďalej len „NFP“),

– schválila návrh memoranda o porozumení, dohodnutom medzi Komisiou, v spolupráci s ECB a MMF, a Cyperskou republikou, a

– poverila Komisiu, aby toto memorandum podpísala v mene EMS.

38 Dňa 25. apríla 2013, konajúc podľa článku 136 ods. 1 ZFEÚ, prijala Rada rozhodnutie 2013/236, ktoré stanovuje rad „opatrení a výsledkov“ na účely nápravy rozpočtového deficitu Cyperskej republiky a obnovenia spoľahlivosti finančného systému tohto členského štátu.

39 Nové memorandum o porozumení bolo podpísané 26. apríla 2013 ministrom financií Cyperskej republiky, guvernérom CCB a podpredsedom Komisie v mene EMS (ďalej len „memorandum o porozumení z 26. apríla 2013“) a 30. apríla 2013 ho schválil cyperský parlament.

40 Dňa 8. mája 2013 EMS, Cyperská republika a CCB uzatvorili dohodu o NFP. V ten istý deň správna rada EMS schválila túto dohodu, ako aj návrh týkajúci sa podmienok vyplatenia prvej tranže pomoci Cyperskej republike vo výške 3 miliárd eur.

41 Vyhlásením z 13. mája 2013 euroskupina vyjadrila súhlas s rozhodnutím rady guvernérov EMS o schválení prvej tranže pomoci a potvrdila, že Cyperská republika vykonala opatrenia dohodnuté v memorande o porozumení z 26. apríla 2013.

42 Vyhlásením z 13. septembra 2013 euroskupina vyjadrila súhlas na jednej strane so závermi prvej kontrolnej misie Komisie, ECB a MMF a na druhej strane s tým, že BoC vystúpila z postupu riešenia krízových situácií 30. júla 2013. Euroskupina okrem toho vyjadrila svoju podporu vyplateniu druhej splátky pomoci vo výške 1,5 miliardy eur Cyperskej republike, ktoré sa uskutočnilo 27. septembra 2013.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnuté rozsudky

43 Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 20. decembra 2013 vo veci T-680/13 a 1. decembra 2014 vo veci T-786/14 účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, podali žaloby, ktorými sa domáhali v prvom rade toho, aby bola Rade, Komisii, ECB a euroskupine (ďalej len „odporcovia“) uložená povinnosť zaplatiť im sumy uvedené v prílohe ich žaloby, zvýšené o úroky plynúce od 16. marca 2013 až do vyhlásenia rozsudkov Všeobecného súdu a subsidiárne, aby sa konštatovalo, že v prípade Únie a/alebo odporcov vznikla mimozmluvná zodpovednosť a určil sa postup, podľa ktorého sa určí napraviteľná ujma, ktorá bola spôsobená odvolateľom.

44 Rada, ECB a Komisia samostatnými podaniami podanými vo veci T-680/13 do kancelárie Všeobecného súdu 14. júla, 16. júla a 18. augusta 2014 vzniesli námietky neprípustnosti podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

45 Komisia, Rada a ECB samostatnými podaniami podanými vo veci T-786/14 do kancelárie Všeobecného súdu 17. apríla, 29. apríla a 8. mája 2015 vzniesli námietky neprípustnosti na základe článku 114 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

46 Napadnutými rozsudkami Všeobecný súd zamietol žaloby účastníkov konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, a rozhodol, že títo účastníci znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade, Komisii a ECB.

Konanie a návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

47 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 11. januára 2019 boli veci C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P spojené na účely ústnej časti konania a rozsudku.

48 Uzneseniami predsedu Súdneho dvora z 21. februára 2019 bol povolený vstup Fínskej republiky do konania vo veciach C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P ako vedľajšieho účastníka konania na podporu návrhov Rady.

Veci C-597/18 P a C-598/18 P

49 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil časti napadnutých rozsudkov, v ktorých Všeobecný súd zamietol jej námietky neprípustnosti v rozsahu, v akom sa týkajú žalôb účastníkov konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, podaných proti euroskupine, a

– uložil týmto účastníkom konania povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania.

50 Účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, navrhujú, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolania a

– uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

51 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– vyhovel odvolaniam a

– uložil účastníkom konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania aj trovy konania pred Všeobecným súdom.

Veci C-603/18 P a C-604/18 P

52 Odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnuté rozsudky,

– vyhovel návrhom, ktorých sa domáhali v konaní pred Všeobecným súdom,

– zamietol vzájomné odvolanie, ktoré podala Rada,

– uložil odporcom povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania aj trovy konania pred Všeobecným súdom a

– uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania o vzájomných odvolaniach.

53 Rada a ECB navrhujú, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie odvolateľov a

– zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania.

54 Svojimi vzájomnými odvolaniami Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil časti napadnutých rozsudkov, v ktorých Všeobecný súd zamietol jej námietky neprípustnosti v rozsahu, v akom sa týkajú žalôb podaných proti článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236,

– vyhlásil žaloby podané odvolateľmi proti Rade za neprípustné a

– zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania.

55 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolania odvolateľov,

– zamietol vzájomné odvolania, ktoré podala Rada, a

– uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania aj trovy konania pred Všeobecným súdom.

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

56 Po prednesení návrhov generálneho advokáta odvolatelia podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 16. júna 2020 požiadali o opätovné otvorenie ústnej časti konania podľa článku 83 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

57 Na podporu svojho návrhu odvolatelia v prvom rade tvrdia, že návrhy prednesené generálnym advokátom porušujú zásadu rovnosti zbraní, keďže skúmajú len tvrdenia uvedené účastníkmi konania v rámci odvolaní podaných Radou vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, a nie tvrdenia, ktoré uviedli na podporu svojich odvolaní vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P. V druhom rade uvedené návrhy vychádzajú z nesprávneho výkladu tvrdení predložených odvolateľmi na podporu ich odvolaní vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P, keďže títo odvolatelia nikdy netvrdili, že uznanie euroskupiny ako inštitúcie, ktorej akty alebo správanie by mohli byť predmetom žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ, predstavuje nevyhnutnú podmienku pre úspech ich návrhov na priznanie náhrady škody, ktorá im vznikla. Podľa odvolateľov z toho v treťom a poslednom rade vyplýva, že návrhy generálneho advokáta nemožno považovať za relevantné na účely rozhodnutia týchto sporov.

58 V tejto súvislosti treba uviesť, že na základe článku 252 druhého odseku ZFEÚ má generálny advokát za úlohu verejne, nestranne a nezávisle predkladať odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdneho dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. Ani návrhy generálneho advokáta, ani odôvodnenie, na základe ktorého k nim dospel, nie sú pre Súdny dvor záväzné (rozsudok z 25. júla 2018, Société des produits Nestlé a i./Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P a C-95/17 P, EU:C:2018:596, bod 31).

59 Je potrebné okrem toho pripomenúť, že Štatút Súdneho dvora Európskej únie a jeho rokovací poriadok neupravujú možnosť účastníkov konania podať pripomienky v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom (rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/Aer Lingus a Ryanair Designated Activity, C-164/15 P a C-165/15 P, EU:C:2016:990, bod 31, ako aj citovaná judikatúra).

60 V dôsledku toho nesúhlas účastníka konania s návrhmi generálneho advokáta bez ohľadu na otázky, ktoré v nich skúmal, nemôže byť sám osebe dôvodom na opätovné začatie ústnej časti konania (rozsudok z 28. februára 2018, mobile.de/EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, bod 30).

61 Podľa článku 83 rokovacieho poriadku však Súdny dvor môže kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií alebo ak účastník konania uviedol po skončení tejto časti konania novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, o ktorom sa nemali možnosť vyjadriť účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

62 V predmetnom prípade to tak však nie je. Na jednej strane sa totiž odvolacie dôvody a tvrdenia predložené odvolateľmi na podporu ich odvolaní vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P prejednali v písomnej a ústnej časti konania. Na druhej strane treba uviesť, že na žiadosť Súdneho dvora, ktorý sa domnieval, že odvolania podané Radou vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P vyvolávajú podľa článku 20 ods. 5 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie novú právnu otázku, generálny advokát sa vo svojich návrhoch zameral na posúdenie tvrdení predložených účastníkmi konania v rámci uvedených odvolaní, čo však nemá dosah na posúdenie tvrdení zo strany Súdneho dvora, ktoré odvolatelia mohli uviesť v priebehu uvedených fáz konania, v rámci svojich vlastných odvolaní vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P a čo vylučuje, na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolatelia, že by generálny advokát nesprávne pochopil tieto isté tvrdenia, lebo ich neskúmal v rámci svojich návrhov. Súdny dvor sa teda po vypočutí generálneho advokáta domnieva, že má dostatok informácií na základe rôznych tvrdení, ktoré boli pred ním riadne prejednané.

63 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je potrebné nariadiť opätovné začatie ústnej časti konania.

O odvolaniach Rady vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P

Argumentácia účastníkov konania

64 Na podporu svojich odvolaní Rada uvádza jediný odvolací dôvod založený na tom, že Všeobecný súd nesprávne vyložil judikatúru týkajúcu sa podmienok prípustnosti žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie.

65 Týmto odvolacím dôvodom Rada v podstate tvrdí, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 113 prvého napadnutého rozsudku a v bode 109 druhého napadnutého rozsudku, euroskupinu nemožno považovať za „orgán“ v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

66 V tejto súvislosti sa Rada po prvé domnieva, že Všeobecný súd spresnil záver, ku ktorému dospel Súdny dvor v bode 61 rozsudku z 20. septembra 2016, Mallis a i./Komisia a ECB (C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:702), podľa ktorého euroskupinu nemožno považovať za formu zloženia Rady, ani za „orgán“ alebo „úrad a agentúru Únie“ v zmysle článku 263 ZFEÚ.

67 Po druhé Rada pripomína, citujúc rozsudok z 10. apríla 2002, Lamberts/Ombudsman (T-209/00, EU:T:2002:94, bod 49), že hoci pojem „orgán“ v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ zahŕňa nielen inštitúcie výslovne uvedené v článku 13 ZEÚ, ale aj všetky úrady a agentúry Únie, ktoré spĺňajú dve kritériá, a to jednak to, že boli zriadené Zmluvami a jednak sú určené na to, aby prispeli k dosiahnutiu cieľov Únie, euroskupina nespĺňa prvé z týchto dvoch kritérií.

68 V tejto súvislosti Všeobecnému súdu v prvom rade vytýka, že v bode 113 prvého napadnutého rozsudku a v bode 109 druhého napadnutého rozsudku uviedol, že euroskupina je „útvarom Únie formálne založeným Zmluvami“, hoci predstavuje neformálne zasadnutie ministrov ČŠME, ktorého jedinou úlohou je diskutovať o otázkach týkajúcich sa osobitných povinností, ktoré majú ministri spoločné v oblasti jednotnej meny. Ďalej článok 137 ZFEÚ a protokol č. 14 nezakladajú euroskupinu,

ale ju jednoducho uznali. Napokon Rada zdôrazňuje, že Všeobecný súd nezistil žiadnu právomoc, ktorú Zmluvy priznávajú euroskupine, ani nekonštatoval, že euroskupina má samostatnú právnu subjektivitu.

69 Pokiaľ ide o druhé kritérium, Rada uznáva, že zasadnutia euroskupiny skutočne prispievajú k dosiahnutiu cieľov Únie, ale zdôrazňuje, že článok 119 ods. 2 ZFEÚ a článok 3 ZEÚ vôbec nespomínajú euroskupinu ako útvar.

70 Po tretie Rada odmieta obavu vyjadrenú Všeobecným súdom v bode 114 prvého napadnutého rozsudku a v bode 110 druhého napadnutého rozsudku, že neuznanie možnosti podať žalobu o mimozmluvnú zodpovednosť Únie proti euroskupine vytvára medzeru v oblasti účinnej súdnej ochrany, ktorej zásada je uvedená v článku 19 ods. 1 druhom pododseku ZEÚ.

71 V tejto súvislosti Rada pripomína po prvé, pričom cituje rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 55), že Komisia môže byť zodpovedná za zákonnosť aktov EMS. V druhom rade Rada uvádza, že ako Všeobecný súd uznal v bode 238 prvého napadnutého rozsudku a v bode 237 druhého napadnutého rozsudku, prípustnosť žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie môže byť v určitých prípadoch podmienená vyčerpaním vnútroštátnych opravných prostriedkov, ktoré sú dostupné na dosiahnutie zrušenia rozhodnutia vnútroštátneho orgánu, pokiaľ tieto vnútroštátne opravné prostriedky účinne zabezpečujú ochranu dotknutých jednotlivcov tým, že môžu viesť k náhrade údajnej škody. Po tretie Rada uvádza, že Súdny dvor by mohol v súlade s článkom 7 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 472/2013 z 21. mája 2013 o sprísnení hospodárskeho a rozpočtového dohľadu nad členskými štátmi v eurozóne, ktoré majú závažné ťažkosti v súvislosti so svojou finančnou stabilitou, alebo im takéto ťažkosti hrozia (Ú. v. EÚ L 140, 2013, s. 1), kontrolovať akty Rady, ktoré predchádzajú a vopred uvádzajú obsah podmienok EMS. V štvrtom a poslednom rade Rada odkazuje na bod 66 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Wathelet v spojených veciach Mallis a i./Komisia a ECB (C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:294), z ktorého vyplýva, že neexistencia priameho opravného prostriedku proti euroskupine by bola v rozpore so zásadou účinnej súdnej ochrany len vtedy, ak by euroskupine bola v Zmluvách priznaná právomoc prijímať akty so záväznými právnymi účinkami voči tretím osobám. Nie je to však tak, keďže euroskupina je podľa Rady fórom na diskusiu, a nie rozhodovacím orgánom.

72 Na pojednávaní pred Súdnym dvorom Rada dodala, že zásada účinnej súdnej ochrany nepredstavuje kritérium na určenie právomoci súdov Únie nad rámec znenia uvedeného v Zmluvách.

73 Komisia tvrdí, že články 263 a 340 ZFEÚ majú rovnakú pôsobnosť *ratione personae*. V tejto súvislosti uvádza, že Všeobecný súd neuviedol žiadny rozsudok, ktorý by preukazoval, že v prípade subjektu, ktorého akty nemôžu byť predmetom žaloby o neplatnosť, by naopak mohli byť jeho akty alebo správania napadnuté v rámci žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie.

74 Účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, spochybňujú dôvodnosť jediného odvolacieho dôvodu Rady. V prvom rade tvrdia, že tvrdenie Súdneho dvora obsiahnuté v bode 61 rozsudku z 20. septembra 2016, Mallis a i./Komisia a ECB (C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:702), podľa ktorého euroskupinu nemožno kvalifikovať ako „orgán“ alebo „úrad a agentúra Únie“ v zmysle článku 263 ZFEÚ, nie je relevantné, keďže tento rozsudok sa týkal prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej proti euroskupine, ktorá predstavuje iný prostriedok nápravy než žaloba o mimozmluvnú zodpovednosť Únie, stanovená v článku 340 druhom odseku ZFEÚ.

75 V druhom rade účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, spochybňujú tvrdenie, podľa ktorého euroskupina nebola zriadená Zmluvami, hoci jej existencia bola formalizovaná Lisabonskou zmluvou, ktorá tvorí prílohu protokolu č. 14 k Zmluve o FEÚ.

76 V treťom rade euroskupina podľa ich názoru nepredstavuje iba neformálne diskusné fórum, ale má povinnosti týkajúce sa vypracovania hospodárskych a rozpočtových politík Únie.

77 V štvrtom a poslednom rade účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, tvrdia, že neexistencia možnosti vzniku zodpovednosti Únie za akty euroskupiny by viedla k porušeniu základného práva na účinnú súdnu ochranu, ktoré je zakotvené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

Posúdenie Súdnym dvorom

78 V zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ Únia musí v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti v súlade so zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov napraviť akékoľvek škody spôsobené vlastnými orgánmi alebo pracovníkmi pri výkone ich funkcií.

79 Vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle tohto ustanovenia je podriadený splneniu súboru podmienok, a to nezákonnosti konania vytýkaného orgánu Únie, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi konaním tohto orgánu a uvádzanou škodou (rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 64, ako aj citovaná judikatúra).

80 Pojem „inštitúcia“ v zmysle uvedeného ustanovenia zahŕňa nielen inštitúcie Únie vymenované v článku 13 ods. 1 ZEÚ, ale aj všetky orgány, úrady a agentúry Únie zriadené Zmluvami alebo na ich základe, ktoré majú prispieť k dosiahnutiu cieľov Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. decembra 1992, SGEEM at Etroy/EIB, C-370/89, EU:C:1992:482, body 13 až 16).

81 V prejednávanej veci Všeobecný súd pripomenul túto judikatúru v bodoch 82, 106 a 112 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 78, 102 a 108 druhého napadnutého rozsudku. Na základe uvedenej judikatúry v bode 113 prvého napadnutého rozsudku a v bode 109 druhého napadnutého rozsudku rozhodol, že euroskupina predstavuje subjekt Únie založený Zmluvami, ktorý má prispieť k dosiahnutiu cieľov Únie. Tento záver vyvodil na základe analýzy rozvinutej v tých istých bodoch napadnutých rozsudkov, ktorá sa týkala znenia článku 137 ZFEÚ a protokolu č. 14, z ktorých jednak vyplýva, že stanovujú najmä existenciu, zloženie, podmienky stretávania, ako aj funkcie euroskupiny, a jednak, že tento subjekt sa stretáva na prediskutovanie otázok, ktoré podľa článku 119 ods. 2 ZFEÚ patria pod činnosť Únie na účely cieľov uvedených v článku 3 ZEÚ, medzi ktoré patrí aj vytvorenie hospodárskej a menovej únie, ktorej menou je euro.

82 V rámci jediného odvolacieho dôvodu uvedeného na podporu svojich odvolaní Rada nespochybňuje kritériá definované judikatúrou citovanou v bode 80 tohto rozsudku na účely posúdenia prípustnosti žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie.

83 Rada sa však domnieva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 113 prvého napadnutého rozsudku a v bode 109 druhého napadnutého rozsudku konštatoval, že euroskupina spĺňa prvé z uvedených kritérií založené na tom, že žalovaný subjekt musí byť subjektom Únie zriadeným Zmluvami, hoci článok 137 ZFEÚ a protokol č. 14 uznávajú len právo ČŠME na neformálne zasadnutie a nepriznáva euroskupine žiadnu právomoc.

84 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že euroskupina bola formálne zriadená rezolúciou Európskej rady z 13. decembra 1997, podľa ktorej „ministri [ČŠME] sa môžu vzájomne neformálne stretávať s cieľom prediskutovať otázky týkajúce sa osobitných povinností, ktoré majú spoločné v súvislosti s jednotnou menou“ a „Komisia, ako aj prípadne [ECB] sú pozvaní, aby sa zúčastnili zasadnutí“. Ako tiež zdôraznil generálny advokát najmä v bodoch 64, 65, 92, 96, 101, 103 a 106 svojich návrhov, euroskupina bola navrhnutá ako medzivládny orgán mimo inštitucionálneho rámca Únie, ktorého cieľom je umožniť ministrom ČŠME vymeniť si a koordinovať svoje stanoviská k otázkam týkajúcim sa ich spoločných povinností v oblasti jednotnej meny. Funguje teda ako spojenie medzi vnútroštátnou úrovňou a úrovňou Únie na účely koordinácie hospodárskej politiky ČŠME.

85 Je pravda, ako správne konštatoval Všeobecný súd v bode 113 prvého napadnutého rozsudku a v bode 109 druhého napadnutého rozsudku, že článok 137 ZFEÚ a protokol č. 14 stanovujú okrem iného existenciu, zloženie, podmienky stretávania a funkcie euroskupiny.

86 Na rozdiel od toho, čo tvrdia účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, však z tohto konštatovania nemožno vyvodiť, že euroskupina je subjektom Únie zriadeným Zmluvami v zmysle judikatúry citovanej v bode 80 tohto rozsudku.

87 Článok 137 ZFEÚ a protokol č. 14 totiž nepochybne formalizovali existenciu euroskupiny a účasť Komisie a ECB na jej zasadnutiach. Nijako však nezmenili jej medzivládnu povahu. V tejto súvislosti treba najmä zdôrazniť, ako už Súdny dvor rozhodol, že euroskupinu nemožno považovať za formu zloženia Rady (rozsudok z 20. septembra 2016, Mallis a i./Komisia a ECB, C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:702, bod 61).

88 V druhom rade, ako výslovne vyplýva tak zo znenia rezolúcie Európskej rady z 13. decembra 1997, ako aj z článku 1 protokolu č. 14, a ako Súdny dvor rozhodol v bode 61 rozsudku z 20. septembra 2016, Mallis a i./Komisia a ECB (C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:702), euroskupina sa vyznačuje svojou neformálnou povahou, ktorá sa vysvetľuje, ako uviedol generálny advokát v bodoch 64 a 86 svojich návrhov, cieľom jej vytvorenia, ktorým je to, aby bol poskytnutý hospodárskej a menovej únii nástroj medzivládnej koordinácie bez toho, aby bola ovplyvnená úloha Rady, ktorá je v centre rozhodovacieho postupu na úrovni Únie v hospodárskej oblasti, alebo nezávislosť ECB.

89 V treťom rade treba konštatovať, že euroskupina nemá v právnom poriadku Únie žiadnu vlastnú právomoc, keďže článok 1 protokolu č. 14 sa obmedzuje na konštatovanie, že jej zasadnutia sa konajú v prípade potreby na prediskutovanie otázok týkajúcich sa osobitných povinností, ktoré majú ministri ČŠME spoločné v oblasti jednotnej meny, pričom tieto povinnosti im prináležia len z dôvodu ich právomoci na vnútroštátnej úrovni.

90 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd sa v bode 113 prvého napadnutého rozsudku a v bode 109 druhého napadnutého rozsudku nesprávne domnieval, že euroskupina bola subjektom Únie zriadeným Zmluvami a že účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, mohli proti nej podať žalobu o mimozmluvnú zodpovednosť Únie na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

91 Tento záver nie je spochybnený tvrdením týchto účastníkov konania, ktoré vychádza z odôvodnenia Všeobecného súdu uvedeného v bode 114 prvého napadnutého rozsudku a v bode 110 druhého napadnutého rozsudku, založeného na porušení článku 47 Charty.

92 V tejto súvislosti Všeobecný súd v uvedených bodoch napadnutých rozsudkov konštatoval, že nemožnosť podať na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ žalobu o mimozmluvnú zodpovednosť Únie proti euroskupine by bola v rozpore so zásadou Únie práva vzhľadom na požiadavky súvisiace s dodržiavaním zásady účinnej súdnej ochrany.

93 Treba však zdôrazniť, že vzhľadom na to, čo bolo uvedené v bode 89 tohto rozsudku a skutočnosť, že euroskupina nemá právomoc sankcionovať nedodržiavanie politických dohôd uzavretých v rámci euroskupiny, tieto dohody sa konkretizujú a vykonávajú najmä prostredníctvom aktov a konaní inštitúcií Únie. Osoby podliehajúce súdnej právomoci tak môžu podať na súdy Únie žalobu o mimozmluvnú zodpovednosť Únie proti Rade, Komisii a ECB z dôvodu aktov alebo konaní, ktoré tieto inštitúcie Únie prijímajú na základe takýchto politických dohôd, ako to v prejednávanej veci potvrdzujú žaloby podané účastníkmi konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní.

94 V napadnutých rozsudkoch tak Všeobecný súd rozhodol, že žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie v rozsahu, v akom smerovali proti Rade na základe osobitných opatrení, ktoré boli prijaté v rámci trojročného programu makroekonomických úprav, ktorý zaviedla Cyperská republika a ktoré sú výslovne uvedené v článku 2 ods. 4 až 15 rozhodnutia 2013/236, sú prípustné.

95 Všeobecný súd tiež v tých istých rozsudkoch rozhodol, že žaloby účastníkov konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, v rozsahu, v akom smerovali proti Komisii a ECB z dôvodu ich údajného protiprávneho správania pri rokovaní a podpise memoranda o porozumení z 26. apríla 2013, ktoré konkretizuje uvedený program makroekonomických úprav, sú prípustné.

96 V tejto súvislosti, ako vyplýva z článku 17 ods. 1 ZEÚ, Komisia „podporuje všeobecný záujem Únie“ a „dohliada na uplatňovanie práva Únie“ (rozsudky z 27. novembra 2012, Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, bod 163, ako aj z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 57). Táto inštitúcia si teda v rámci svojej účasti na činnostiach euroskupiny zachováva svoju úlohu strážkyne Zmlúv. Z toho vyplýva, že jej prípadná nečinnosť pri preskúmaní súladu politických dohôd uzavretých v rámci euroskupiny s právom Únie môže viesť k spochybneniu mimozmluvnej zodpovednosti Únie podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

97 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade a uplatnení článku 340 druhého odseku ZFEÚ, keď v bodoch 113 a 114 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 109 a 110 druhého napadnutého rozsudku dospel k záveru, že euroskupina sa musí považovať za subjekt Únie založený Zmluvami, ktorého akty alebo konania môžu byť predmetom žaloby o určenie mimozmluvnej zodpovednosti Únie na súdoch Únie, inak by došlo k porušeniu zásady práva Únie.

98 Preto je potrebné vyhovieť odvolaniam Rady a zrušiť napadnuté rozsudky v rozsahu, v akom zamietajú námietky neprípustnosti vznesené touto inštitúciou, týkajúce sa žalôb účastníkov konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, smerujúcich proti euroskupine.

O vzájomných odvolaniach Rady vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P

Argumentácia účastníkov konania

99 Na podporu svojich vzájomných odvolaní Rada, ku ktorej sa pripája Komisia, uvádza jediný odvolací dôvod založený na tom, že Všeobecný súd sa v bodoch 181 a 191 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 180 a 190 druhého napadnutého rozsudku nesprávne domnieval, že na jednej strane Rada prostredníctvom článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 vyžadovala od cyperských orgánov zachovanie alebo pokračovanie vo výkone opatrenia spočívajúceho v premene nepoistených vkladov v BoC na akcie, a na druhej strane uvedené orgány nemali žiadnu mieru voľnej úvahy na prehodnotenie tejto konverzie. Takýto výklad by bol totiž podľa Rady v rozpore s judikatúrou týkajúcou sa prípustnosti žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie, ktorou sa spochybňuje akt alebo konanie, ktorým vnútroštátny orgán zabezpečuje vykonanie právnej úpravy Únie, čo je judikatúra, ktorá vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych podmienok.

100 Pokiaľ ide o prvú podmienku, a to že prijatie dotknutého opatrenia musí byť požadované aktom Únie zaväzujúcim členský štát z právneho hľadiska, Rada v prvom rade uvádza, že prijatie tohto opatrenia predchádzalo rozhodnutiu 2013/236.

101 Rada ďalej tvrdí, že odvolatelia by utrpeli rovnakú ujmu v prípade neexistencie tohto rozhodnutia a že požiadavku zachovať alebo pokračovať vo vykonávaní uvedeného opatrenia možno pripísať iba cyperským orgánom. Povinnosť uskutočniť nezávislé ocenenie aktív Laïki a BoC stanovená v článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 predpokladá, ale neukladá konverziu nepoistených vkladov BoC na akcie.

102 Nakoniec Rada uvádza, že rozhodnutie 2013/236 patrí do spoločného postupu zavedeného od začatia krízy eurozóny, podľa ktorého sa podmienenosť, na ktorú je viazaná finančná pomoc priznaná ČŠME, spája s rozhodnutiami prijatými Radou na základe článku 136 ZFEÚ, čím sa zabezpečil súlad medzi medzivládnou a únijnou sférou činnosti.

103 Pokiaľ ide o druhú podmienku, a to že vnútroštátne orgány nesmú disponovať žiadnou mierou voľnej úvahy na vykonanie právnej úpravy Únie, Rada tvrdí, že táto podmienka v každom prípade nebola v prejednávanej veci splnená. V tejto súvislosti Rada vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 186 až 188 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 185 až 187 druhého napadnutého rozsudku konštatoval, že cyperské orgány nemali žiadnu mieru voľnej úvahy na prehodnotenie konverzie nepoistených vkladov BoC na akcie z dôvodu, že rozhodnutie 2013/236 bolo pre Cyperskú republiku povinné a malo právne záväzné účinky. Odôvodnenie Všeobecného súdu tak robí druhú podmienku nadbytočnou vo vzťahu k prvej podmienke, ako je uvedená v bode 100 tohto rozsudku, a obsahuje rozpor, keďže Všeobecný súd v bode 178 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bode 177 druhého napadnutého rozsudku dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie 2013/236 naopak ponecháva cyperským orgánom mieru voľnej úvahy na účely definovania osobitných podmienok požadovaných jeho článkom 2 ods. 6 písm. b) na začlenenie Laïki do BoC.

104 Okrem toho Rada tvrdí, že miera voľnej úvahy cyperských orgánov pri uskutočnení konverzie nepoistených vkladov BoC na akcie je potvrdená skutočnosťou, že článok 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 je formulovaný všeobecne a neobsahuje nijaké osobitné podmienky, pokiaľ ide o túto premenu.

105 Odvolatelia sa domnievajú, že vzájomné odvolania Rady sú neprípustné, keďže ich cieľom je v skutočnosti dosiahnuť nové posúdenie skutkového stavu a v každom prípade sú nedôvodné. Konkrétne článok 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 zakazuje cyperským orgánom prehodnotiť konverziu nepoistených vkladov BoC na akcie, pretože inak by došlo k porušeniu tak konkrétnej povinnosti, stanovenej týmto ustanovením, dokončiť uvedenú konverziu, ako aj záväznej povahy rozhodnutia 2013/236.

Posúdenie Súdnym dvorom

106 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry ustanovenia článku 268 v spojení s článkom 340 druhým odsekom ZFEÚ priznávajú právomoc súdu Únie len na náhradu škody spôsobenej inštitúciami Únie alebo ich zamestnancami pri výkone ich funkcií, to znamená na náhradu škody, ktorá môže viesť k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Škody spôsobené vnútroštátnymi orgánmi však môžu viesť iba k zodpovednosti týchto vnútroštátnych orgánov a vnútroštátne súdy majú naďalej výlučnú právomoc stanoviť povinnosť náhrady tejto škody (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júla 1987, Étoile commerciale a CNTA/Komisia, 89/86 a 91/86, EU:C:1987:337, bod 17, ako aj citovanú judikatúru).

107 Z toho vyplýva, že na určenie, či má súd Únie právomoc, treba overiť, či protiprávnosť uvádzaná na podporu návrhu na náhradu škody skutočne pochádza od inštitúcie Únie a nemožno ju považovať za pripísateľnú vnútroštátnemu orgánu.

108 Práve vzhľadom na tieto zásady, ktoré boli správne pripomenuté v bodoch 83 a 84 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 79 a 80 druhého napadnutého rozsudku, Všeobecný súd preskúmal najmä to, či Rada prostredníctvom článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 od cyperských orgánov vyžadovala, aby ponechali v platnosti alebo pokračovali vo vykonávaní opatrení na začlenenie Laïki a konverzie nepoistených vkladov BoC na akcie, a prípadne, či Cyperská republika disponovala podľa tohto ustanovenia v tejto súvislosti voľnou úvahou.

109 Na úvod treba pripomenúť, že uvedené ustanovenie uvádza, že program makroekonomickej konsolidácie pre Cyperskú republiku predpokladá „preukázať nezávislé ocenenie aktív [BoC] a [Laïki] a urýchlene začleniť činnosti [Laïki] do [BoC]. Toto ocenenie sa dokončí čo najrýchlejšie, aby sa umožnila konverzia vkladov na akcie v [BoC]“.

110 V rámci svojho preskúmania článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 Všeobecný súd po prvé v bode 180 prvého napadnutého rozsudku a v bode 179 druhého napadnutého rozsudku uviedol, že toto ustanovenie „vyžaduje vykonať nezávislé ocenenie aktív dotknutých bánk v lehote umožňujúcej uskutočniť túto konverziu“ a že z uvedeného ustanovenia „implicitne, ale nevyhnutne… vyplýva“, že cyperské orgány nemôžu „odstúpiť od [uvedenej] konverzie“. Všeobecný súd z toho v bode 181 prvého napadnutého rozsudku a v bode 180 druhého napadnutého rozsudku vyvodil, že „Rada prostredníctvom [uvedeného] článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 vyžadovala, aby Cyperská republika zachovala alebo pokračovala vo výkone [konverzie nepoistených vkladov BoC na akcie]“.

111 Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že sa v častiach napadnutých rozsudkov uvedených v predchádzajúcom bode dopustil akéhokoľvek nesprávneho posúdenia. V prvom rade totiž zo samotného znenia článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 vyplýva, že ocenenie aktív BoC a konverzia nepoistených vkladov BoC na akcie sú technicky prepojené operácie v tom zmysle, že toto ocenenie, ktorého cieľom bolo určenie priemernej ceny akcie, ktorú vkladatelia dostali namiesto svojich vkladov, bolo stanovené s jediným cieľom, a to aby sa táto konverzia dokonala.

112 V druhom rade je na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, irelevantné, že rozhodnutie 2013/236 bolo prijaté po prijatí opatrenia spočívajúceho v konverzii nepoistených vkladov BoC na akcie, keďže ako Všeobecný súd správne uviedol, v bodoch 157, 159 a 160 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 156, 158 a 159 druhého napadnutého rozsudku, hoci sa nemožno domnievať, že Rada vyžadovala prijatie uvedeného opatrenia, treba overiť, či táto inštitúcia prijatím rozhodnutia 2013/236 zaviazala Cyperskú republiku na to, aby zachovala alebo pokračovala vo výkone tohto opatrenia, čo tak aj bolo, ako to konštatoval Všeobecný súd v bode 181 prvého napadnutého rozsudku, a v bode 180 druhého napadnutého rozsudku.

113 Argumentácia Rady, ktorej cieľom je spochybniť posúdenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 180 a 181 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 179 a 180 druhého napadnutého rozsudku, preto nemôže uspieť.

114 Po druhé Všeobecný súd v bodoch 183 až 190 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 182 až 189 druhého napadnutého rozsudku overil, či Cyperská republika disponovala mierou voľnej úvahy na to, aby sa vyhla požiadavke zachovania alebo pokračovania vo výkone konverzie nepoistených vkladov BoC na akcie. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 186 a 187 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 185 a 186 druhého napadnutého rozsudku najprv spresnil, že rozhodnutie 2013/236 je pre Cyperskú republiku záväzné vo všetkých jeho častiach, vrátane jeho článku 2 ods. 6 písm. b), pričom jeho ustanovenia boli v celom rozsahu formulované záväzne. Ďalej v bode 188 prvého napadnutého rozsudku a v bode 187 druhého napadnutého rozsudku zdôraznil, že uvedené rozhodnutie malo vyvolávať záväzné právne účinky. Nakoniec v bodoch 189 a 190 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 188 a 189 druhého napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že Rada v odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania uviedla, že rozhodnutie 2013/236 patrí do spoločného postupu zavedeného od začatia krízy eurozóny, podľa ktorého sa podmienenosť, na ktorú je viazaná finančná pomoc priznaná ČŠME, spája s rozhodnutiami prijatými Radou na základe

článku 136 ZFEÚ, čím sa zabezpečil súlad medzi medzivládnou a únijnou sférou činnosti. Všeobecný súd z toho v bode 191 prvého napadnutého rozsudku a v bode 190 druhého napadnutého rozsudku vyvodil, že Cyperská republika nedisponovala žiadnou mierou voľnej úvahy na to, aby mohla prehodnotiť konverziu nepoistených vkladov BoC na akcie.

115 Ako správne uvádza Rada, v tomto odôvodnení došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu.

116 Keďže sa článok 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 obmedzuje na všeobecnú požiadavku, aby cyperské orgány zachovali alebo pokračovali vo vykonávaní tejto konverzie, bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom definoval osobitné podmienky tejto operácie, Všeobecný súd v bodoch 183 až 191 prvého napadnutého rozsudku a v bodoch 182 až 190 druhého napadnutého rozsudku totiž nesprávne dospel k záveru, že tieto orgány nemali nijakú mieru voľnej úvahy na stanovenie takýchto podmienok, najmä na určenie počtu a hodnoty akcií, ktoré sa majú prideliť vkladateľom BoC výmenou za ich nepoistené vklady v tejto banke.

117 Z toho vyplýva, že dôvody, ktoré sú obsahom uvedených bodov napadnutých rozsudkov sú postihnuté zjavne nesprávnym posúdením, ktoré môže viesť k zrušeniu napadnutých rozsudkov v rozsahu, v akom sa zamietajú námietky neprípustnosti vznesené Radou v súvislosti s článkom 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236.

118 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba zamietnuť vzájomné odvolania.

O odvolaniach odvolateľov vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P

119 Na podporu svojich odvolaní uvádzajú odvolatelia osem odvolacích dôvodov.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

120 V rámci prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate poukazujú na sériu pochybení alebo skreslenia dôkazov, ktorých sa údajne dopustil Všeobecný súd v bodoch 115 až 118, 127 a 132 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 111 až 114, 123 a 128 druhého napadnutého rozsudku, keď na jednej strane rozhodol, že vyhlásenie euroskupiny z 25. marca 2013 nevyžaduje, aby Cyperská republika prijala nariadenia uvedené v bodoch 20 až 24 tohto rozsudku, a na druhej strane, že dohoda medzi zástupcami ČŠME, podľa ktorej sa NFP poskytne Cyperskej republike, len ak prijme opatrenia stanovené v uvedených nariadeniach (ďalej len „dohoda o podmienenosti“), bola uzatvorená ministrami financií týchto ČŠME ako členmi rady guvernérov EMS, a nie ako členmi euroskupiny.

121 Rada a Komisia sa domnievajú, že tento odvolací dôvod je neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

122 Treba uviesť, že tento prvý odvolací dôvod sa rovnako ako posúdenia Všeobecného súdu, ktoré sú v ňom kritizované, zakladá na predpoklade nachádzajúcom sa v bode 113 prvého napadnutého rozsudku a v bode 109 druhého napadnutého rozsudku, podľa ktorého je euroskupina subjektom Únie založeným Zmluvami, ktorého akty a správania môžu viesť k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ. Ako však vyplýva z preskúmania odvolaní Rady vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, tento predpoklad vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Prvému odvolaciemu dôvodu preto nemožno v žiadnom prípade vyhovieť.

O druhom až štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

123 Vo svojom druhom až štvrtom odvolacom dôvode, ktoré treba preskúmať spoločne, odvolatelia v podstate Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia alebo nesprávneho posúdenia a že skreslil skutkové zistenia, pokiaľ ide o tlačovú správu ECB z 21. marca 2013, rokovanie a uzatvorenie memoranda o porozumení z 26. apríla 2013, „úvahy Komisie, podľa ktorých opatrenia prijaté cyperskými orgánmi boli v súlade s podmienenosťou“, schválenie, zo strany Komisie a ECB, vyplatenia jednotlivých tranží NFP Cyperskej republike, vyhlásenia euroskupiny z 12. apríla, 13. mája a 13. septembra 2013, ako aj rozhodnutie 2013/236.

124 Konkrétne spochybňujú, že Všeobecný súd mohol po analýze týchto dôkazov dospieť k záveru, podľa ktorého odporcovia nevyžadovali od cyperských orgánov, aby prijali opatrenia stanovené nariadeniami uvedenými v bodoch 20 až 24 tohto rozsudku, aj keď, konkrétne, jednotlivé akty a správania odporcov boli súčasťou „pokračujúceho postupu“, v ktorom každý z týchto aktov a konaní bol nevyhnutnou podmienkou na zachovanie alebo pokračovanie vo výkone týchto opatrení Cyperskou republikou a predstavoval zosúladený postup odporcov.

125 Odvolatelia navyše tvrdia, že podľa článku 14.4 protokolu (č. 4) o štatúte európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky, ktorý tvorí prílohu Zmluvy o EÚ a Zmluvy o FEÚ (ďalej len „štatút ECB“), právomoc tejto inštitúcie ukončiť ELA znamená, že jej udelenie nepatrí do výlučných právomocí národnej centrálnej banky, takže tlačovou správou ECB z 21. marca 2013 táto inštitúcia od cyperských orgánov vyžadovala, aby prijali opatrenia uvedené v predchádzajúcom bode.

126 Odporcovia spochybňujú argumentáciu odvolateľov.

Posúdenie Súdnym dvorom

127 Z článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a z článku 168 ods. 1 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú tento návrh. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora tejto požiadavke nezodpovedá odvolanie, ktoré bez toho, aby obsahovalo argumentáciu osobitne smerujúcu k vymedzeniu nesprávneho právneho posúdenia, ktorým je napadnutý rozsudok postihnutý, sa obmedzuje na zopakovanie žalobných dôvodov alebo tvrdení už uvedených v konaní na Všeobecnom súde. Takéto odvolanie v skutočnosti predstavuje návrh na opätovné preskúmanie žaloby, ktorá už bola podaná na Všeobecný súd, ktoré nespadá do právomoci Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 35, ako aj uznesenie z 27. mája 2020, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël/Komisia a Rada Európy, C-798/19 P, neuverejnené, EU:C:2020:389, body 10 a 11, ako aj citovanú judikatúru).

128 Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že Súdny dvor nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, ktoré Všeobecný súd pripustil na preukázanie tohto skutkového stavu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. mája 2003, T. Port/Komisia, C-122/01 P, EU:C:2003:259, bod 27, ako aj z 25. októbra 2007, Komninou a i./Komisia, C-167/06 P, neuverejnený, EU:C:2007:633, bod 40). Posúdenie prvkov predložených na Všeobecnom súde s výnimkou prípadu skreslenia týchto prvkov nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom (pozri najmä rozsudok z 28. mája 1998, New Holland Ford/Komisia, C-8/95 P, EU:C:1998:257, bod 26).

129 V prejednávanej veci treba po prvé uviesť, že v rozsahu, v akom sa argumentácia uvedená odvolateľmi v rámci ich druhého až štvrtého odvolacieho dôvodu týka vyhlásení euroskupiny z 12. apríla, 13. mája a 13. septembra 2013, musí sa zamietnuť ako neúčinná z dôvodov uvedených v bode 122 tohto rozsudku.

130 Po druhé treba konštatovať, že pod zámienkou argumentácie založenej na skreslení skutkových okolností a dôkazov Všeobecným súdom tento druhý až štvrtý odvolací dôvod spočíva v podstate v opakovaní argumentácie predloženej odvolateľmi pred Všeobecným súdom, podľa ktorej akty a správanie odporcov sú súčasťou „pokračujúceho postupu“, a jeho cieľom je teda dosiahnuť nové posúdenie tejto argumentácie Súdnym dvorom, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora.

131 Po tretie v rozsahu, v akom sa argumentácia odvolateľov týka dojednávania a uzavretia memoranda o porozumení z 26. apríla 2013 Komisiou, „úvahy Komisie, podľa ktorých opatrenia prijaté cyperskými orgánmi boli v súlade s podmienenosťou“, a schválenie vyplatenia jednotlivých tranží NFP Cyperskej republike zo strany Komisie a ECB, treba pripomenúť, že ako správne rozhodol Všeobecný súd v bodoch 167 až 169 prvého napadnutého rozsudku a v bodoch 166 až 168 druhého napadnutého rozsudku, funkcie zverené Komisii a ECB v rámci Zmluvy o EMS neobsahujú žiadnu vlastnú rozhodovaciu právomoc, aj keď činnosti vykonávané týmito dvoma inštitúciami v rámci tej istej Zmluvy zaväzujú len EMS (rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 53, ako aj citovaná judikatúra).

132 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že akty uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku nie sú pripísateľné Komisii a ECB, ale EMS, bez toho, aby prejudikoval, ako vyplýva z bodov 201 až 204 prvého napadnutého rozsudku a z bodov 200 až 203 druhého napadnutého rozsudku, otázku, či sa Komisia a ECB dopustili v rámci procesu dojednávania a uzatvárania memoranda o porozumení z 26. apríla 2013 alebo v rámci dohľadu nad uplatňovaním opatrení prijatých cyperskými orgánmi protiprávneho konania, súvisiaceho s overovaním dodržiavania práva Únie, ktoré by mohli zakladať mimozmluvnú zodpovednosť Únie.

133 Po štvrté, pokiaľ ide o odvolávanie sa na článok 14.4 štatútu ECB s cieľom preukázať, že v rámci poskytnutia ELA táto inštitúcia vyžadovala od cyperských orgánov prijatie opatrení uvedených v bode 124 tohto rozsudku, treba uviesť, že toto tvrdenie iba opakuje argumentáciu rozvinutú pred Všeobecným súdom, ktorú tento súd zamietol po jej podrobnom preskúmaní v bodoch 134 až 155 prvého napadnutého rozsudku a v bodoch 130 až 151 druhého napadnutého rozsudku. S prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bode 127 tohto rozsudku treba teda tieto tvrdenia zamietnuť ako neprípustné.

134 Pokiaľ ide po piate o rozhodnutie 2013/236 a konkrétnejšie o začlenenie Laïki do BoC uvedené v článku 2 ods. 6 písm. b) tohto rozhodnutia, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď v bode 178 prvého napadnutého rozsudku a v bode 177 druhého napadnutého rozsudku rozhodol, že toto ustanovenie nestanovilo osobitné podmienky na vykonanie tohto opatrenia, takže cyperské orgány disponovali prinajmenšom veľkou mierou voľnej úvahy na účely definovania týchto podmienok.

135 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné druhý až štvrtý odvolací dôvod zamietnuť.

O piatom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

136 Svojím piatym odvolacím dôvodom odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 218 prvého napadnutého rozsudku a v bode 217 druhého napadnutého rozsudku dospel k záveru, že ich žaloby boli neprípustné v rozsahu, v akom sa týkali

záchrany Laïki pomocou vnútorných zdrojov z dôvodu, že sa v tejto súvislosti obmedzili na tvrdenie, že akcie tejto banky boli v dôsledku opatrení prijatých cyperskými orgánmi „zrušené“ bez finančnej protihodnoty alebo že ich hospodárska hodnota bola „úplne odstránená“ bez toho, aby identifikovali akúkoľvek spojitosť medzi nezákonnosťou, ktorou je údajne postihnuté rozhodnutie 2013/236 a uvádzanou škodou, alebo spresnili, ako bola Rada zapojená do vzniku tejto škody.

137 V prvom rade z prílohy vyhlásenia euroskupiny z 25. marca 2013 a odôvodnenia 5 rozhodnutia 2013/236 jasne vyplýva, že akcionári Laïki boli nútení znášať náklady na financovanie záchrany tohto zariadenia, pričom táto záťaž sa rovnala záchrane pomocou vnútorných zdrojov.

138 Odvolatelia ďalej tvrdia, že odôvodnenie Všeobecného súdu takto obsiahnuté v bode 218 prvého napadnutého rozsudku a v bode 217 druhého napadnutého rozsudku je v rozpore so skutočnosťou, že v bode 506 prvého napadnutého rozsudku a v bode 505 druhého napadnutého rozsudku samotný Všeobecný súd uviedol „záchrana dotknutých bánk pomocou vnútorných zdrojov“.

139 Komisia argumentáciu odvolateľov spochybňuje.

Posúdenie Súdnym dvorom

140 Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenie predložené odvolateľmi v súvislosti s obsahom prílohy vyhlásenia euroskupiny z 25. marca 2013, treba ho z dôvodov uvedených v bode 122 tohto rozsudku zamietnuť ako neúčinné.

141 Pokiaľ ide ďalej o odôvodnenie 5 rozhodnutia 2013/236, treba konštatovať, že odvolatelia, ktorí neuvádzajú žiadnu vadu spočívajúcu v skreslení tohto odôvodnenia, sa v skutočnosti snažia dosiahnuť nové posúdenie tohto odôvodnenia, čo, ako vyplýva z judikatúry citovanej v bodoch 127 a 128 tohto rozsudku, nepatrí do právomoci Súdneho dvora.

142 Napokon, pokiaľ ide o údajný rozpor v odôvodnení napadnutých rozsudkov uvádzaný odvolateľmi, je potrebné pripomenúť, že otázka, či odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu je rozporuplné, je právnou otázkou, ktorej zodpovedania sa možno v rámci odvolania dovolávať (rozsudok zo 16. júla 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisia, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 71 a citovaná judikatúra).

143 Treba však konštatovať, že v prejednávanej veci neexistuje žiadny rozpor medzi bodom 218 a bodom 506 prvého napadnutého rozsudku, ako aj medzi bodom 217 a bodom 505 druhého napadnutého rozsudku, ktorý by mohol viesť k zrušeniu týchto rozsudkov.

144 Na jednej strane totiž z bodu 218 prvého napadnutého rozsudku a z bodu 217 druhého napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd konštatoval, že nariadenia uvedené v bodoch 20 až 24 tohto rozsudku nestanovovali, že akcie Laïki budú predmetom opatrenia záchrany pomocou vnútorných zdrojov. Odvolatelia pritom nespochybňujú, že tieto nariadenia stanovujú iba predaj pobočiek Laïki so sídlom v Grécku, prevod niektorých aktív a pasív Laïki na BoC, ako aj poskytnutie 18 % nového základného imania BoC banke Laïki, a teda neuvádzajú nijaké opatrenie na záchranu pomocou vnútorných zdrojov, pokiaľ ide o akcionárov Laïki. Na druhej strane z bodu 506 prvého napadnutého rozsudku a z bodu 505 druhého napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že podľa správy MMF z mája 2013 potreba odlíšiť solventné banky od bánk v platobnej neschopnosti patrila medzi dôvody, na základe ktorých sa uprednostnila záchrana Laïki a BoC pomocou vnútorných zdrojov pred mimoriadnym odvodom z poistených a nepoistených vkladov zverených všetkým cyperským bankám. Toto všeobecné konštatovanie sa teda nevzťahuje osobitne na uvedené nariadenia, ako ich Všeobecný súd výslovne analyzoval v bode 218 prvého napadnutého rozsudku a v bode 217 druhého napadnutého rozsudku, takže mu nemožno vytýkať, že jeho odôvodnenie obsahuje nejaký rozpor.

145 V každom prípade argumentácia odvolateľov nemôže vyvrátiť konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 218 prvého napadnutého rozsudku a v bode 217 druhého napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o chýbajúce spresnenie v prvostupňových žalobách týkajúce sa spôsobu, akým bola Rada prostredníctvom prijatia rozhodnutia 2013/236 zapojená do vzniku škody spôsobenej akcionárom Laïki.

146 Piaty odvolací dôvod je preto potrebné zamietnuť.

O šiestom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

147 Svojím šiestym odvolacím dôvodom, ktorý sa delí na tri časti, odvolatelia v podstate tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vylúčil existenciu porušenia ich práva vlastniť majetok, ktoré by bolo možné pripísať aktom a konaniam inštitúcií Únie.

148 V rámci prvej časti tohto odvolacieho dôvodu týkajúcej sa prevzatia poistených vkladov Laïki zo strany BoC a zachovania nepoistených vkladov v Laïki, konverzie 37,5 % nepoistených vkladov BoC na akcie, ako aj dočasného zmrazenia inej časti nepoistených vkladov, odvolatelia v prvom rade uvádzajú, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701), preskúmal len body 1.23 až 1.27 protokolu z 26. apríla 2013.

149 Odvolatelia ďalej napádajú posúdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 285 prvého napadnutého rozsudku a v bode 284 druhého napadnutého rozsudku, podľa ktorého obmedzenia práva vlastniť majetok boli stanovené zákonom, zatiaľ čo po prvé v čase prijatia predmetných opatrení Únia nemala právomoc stanoviť, že dôjde k záchrane pomocou vnútorných zdrojov, alebo riešiť krízovú situáciu dotknutých bánk. Po druhé zákon z 22. marca 2013 bol prijatý len pod mimoriadnym tlakom, ktorý odporcovia vyvíjali na cyperské orgány, ako to potvrdzuje jeho obsah vyžadovaný Komisiou a dátum jeho prijatia, teda deň nasledujúci po dni, keď sa ECB rozhodla ukončiť ELA. Kritérium kvality právnej úpravy uvedené v článku 52 ods. 1 Charty teda nie je splnené. Po tretie na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd v bode 276 prvého napadnutého rozsudku a v bode 275 druhého napadnutého rozsudku, zákon z 22. marca 2013 nestanovuje skutočné záruky pre veriteľov a akcionárov dotknutých bánk, ani nezaručuje dodržiavanie práva na účinnú súdnu ochranu. Po štvrté sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia a skreslil dôkazy, keď sa v bode 282 prvého napadnutého rozsudku a v bode 281 druhého napadnutého rozsudku domnieval, že uskutočnenie postupu predbežnej konzultácie nebolo možné z dôvodu naliehavosti situácie.

150 Napokon sa odvolatelia domnievajú, že dotknuté opatrenia porušili zásadu proporcionality, keďže mohli byť prijaté iné, menej obmedzujúce opatrenia. V tejto súvislosti po prvé spresňujú, že skutočnosť, že cyperský parlament zamietol daň z bankových vkladov, neodôvodňuje uloženie prísnejšieho opatrenia. Po druhé prípad Cyperskej republiky je úplne porovnateľný s prípadom ostatných ČŠME, ktoré požiadali o finančnú pomoc. Po tretie odvolatelia pripomínajú, že Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 16. júna 2015, Gauweiler a i. (C-62/14, EU:C:2015:400), potvrdil, že ECB má k dispozícii širokú škálu možností na účely upokojenia finančných trhov, zabezpečenia stability eura a podpory finančnej stability. Po štvrté neexistencia progresivity pri odpise vkladov prevyšujúcich 100 000 eur je nezlučiteľná so zásadou proporcionality.

151 V druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu týkajúcej sa zníženia nominálnej hodnoty bežných akcií BoC z jedného eura na jeden cent a predaja gréckych pobočiek odvolatelia odkazujú na svoju argumentáciu rozvinutú v rámci prvej časti tohto dôvodu. Okrem toho tvrdia, že k predaju gréckych pobočiek nedošlo v rámci otvoreného, transparentného a nediskriminačného postupu.

152 Na podporu tretej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdil, že správanie ECB voči ELA nepredstavuje zjavné porušenie článku 14.4 štatútu ECB, zásady riadnej správy vecí verejných a požiadaviek spravodlivosti a koherencie. Po prvé na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 377 prvého napadnutého rozsudku a v bode 376 druhého napadnutého rozsudku, ECB vyžadovala prijatie opatrení uvedených v bode 124 tohto rozsudku, ako to vyplýva z argumentácie odvolateľov uvedenej v rámci druhého odvolacieho dôvodu. Po druhé je správanie tejto inštitúcie nezákonné, keďže z dôvodu širokej miery voľnej úvahy, ktorou disponuje pri rozhodovaní, či je banka solventná a prizná jej tak ELA, koná v rámci rozhodovacieho procesu, ktorý je v rozpore s článkom 52 ods. 1 Charty. Po tretie Všeobecný súd v bode 400 prvého napadnutého rozsudku a v bode 399 druhého napadnutého rozsudku nesprávne dospel k záveru, že tlačová správa ECB z 21. marca 2013 zodpovedala požiadavke odôvodnenia, keďže umožňovalo oboznámiť sa s dôvodmi rozhodnutia rady guvernérov ECB z toho istého dňa.

153 Odporcovia spochybňujú argumentáciu odvolateľov.

Posúdenie Súdnym dvorom

154 Na úvod treba pripomenúť, ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 254 prvého napadnutého rozsudku a v bode 253 druhého napadnutého rozsudku, že vlastnícke právo zakotvené v článku 17 Charty nie je absolútnou výsadou (rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 69).

155 Podľa článku 52 ods. 1 Charty akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd zakotvených v tejto Charte musí byť ustanovené zákonom a musí rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd, pričom na základe zásady proporcionality sú obmedzenia možné len vtedy, ak sú potrebné a skutočne spĺňajú ciele všeobecného záujmu uznané Úniou alebo potrebu chrániť práva a slobody iných (rozsudok z 31. januára 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada, C-225/17 P, EU:C:2019:82, bod 101).

156 Pokiaľ ide o prvú časť šiesteho odvolacieho dôvodu, treba najskôr uviesť, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď v bode 261 prvého napadnutého rozsudku a v bode 260 druhého napadnutého rozsudku usúdil, že posúdenie, ktoré vykonal Súdny dvor v bodoch 73 a 74 rozsudku z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701), vo vzťahu k prvej sérii opatrení uvedených v bodoch 1.23 až 1.27 memoranda o porozumení z 26. apríla 2013 bolo v prejednávanej veci relevantné.

157 V každom prípade, pokiaľ ide po prvé o výhradu založenú na tom, že obmedzenia vlastníckeho práva odvolateľov neboli stanovené zákonom, a najmä o tvrdenie odvolateľov, že pri prijímaní opatrení uvedených v bode 124 tohto rozsudku Únia nemohla vyžadovať akúkoľvek záchranu pomocou vnútorných zdrojov alebo riešenie krízovej situácie dotknutých bánk, treba na jednej strane konštatovať, ako to Všeobecný súd správne uviedol v bode 284 prvého napadnutého rozsudku a v bode 283 druhého napadnutého rozsudku, že neexistencia harmonizačných opatrení Únie v oblasti záchrany bánk pomocou vnútorných zdrojov v čase skutkových okolností vôbec neznamená, že členské štáty mali zakázané prijať opatrenia na záchranu pomocou vnútorných zdrojov, ktorých prijatie však nemôže zakladať mimozmluvnú zodpovednosť Únie. Na druhej strane, pokiaľ ide o systém riešenia krízovej situácie v bankách, keďže sa Všeobecný súd nevyjadril k tomu, či tento režim mal v čase skutkových okolností právny základ v práve Únie, tvrdenie odvolateľov v tejto súvislosti treba zamietnuť ako neúčinné.

158 Okrem toho v rozsahu, v akom odvolatelia tvrdia, že odporcovia vyvíjali na cyperské orgány extrémny tlak, aby prijali zákon z 22. marca 2013, že kritérium kvality právnej úpravy uvedené v článku 52 ods. 1 Charty nie je splnené a že uvedený zákon neposkytuje ani záruku v prospech veriteľov a akcionárov

dotknutých bánk, ani účinnú súdnu ochranu, treba konštatovať, že týmito tvrdeniami odvolatelia v skutočnosti žiadajú Súdny dvor, aby vykonal nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov, ktoré boli predložené pred Všeobecným súdom bez toho, aby preukázali, že Všeobecný súd sa v rámci tohto posúdenia, uvedeného v bodoch 274 až 281 prvého napadnutého rozsudku a bodoch 273 až 280 druhého napadnutého rozsudku, dopustil skreslenia uvedených skutkových okolností a dôkazov. Ako však vyplýva z judikatúry citovanej v bodoch 127 a 128 tohto rozsudku, takéto tvrdenia nie sú v štádiu odvolania prípustné.

159 Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľov, podľa ktorého na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 282 prvého napadnutého rozsudku a v bode 281 druhého napadnutého rozsudku, uplatnenie postupu predbežnej konzultácie s vkladateľmi a akcionármi dotknutých bánk bolo možné, treba konštatovať, že Všeobecný súd správne založil svoje odôvodnenie vykreslené v uvedených bodoch napadnutých rozsudkov na rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. júla 2016, Mamatas a i. v. Grécko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z ktorého vyplýva, že požiadavka, podľa ktorej akékoľvek obmedzenie práva vlastniť majetok musí byť stanovené zákonom, nemôže byť vykladaná v tom zmysle, že s dotknutými osobami sa mala vykonať konzultácia pred prijatím tohto zákona, najmä keďže by takáto predbežná konzultácia nevyhnutne spôsobila oneskorenie uplatnenia opatrení, ktorých cieľom bolo predísť zrúteniu dotknutých bánk.

160 V druhom rade, pokiaľ ide o výhradu založenú na porušení zásady proporcionality, treba pripomenúť, že táto zásada vyžaduje, aby prostriedky stanovené v ustanovení práva Únie boli vhodné na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných dotknutou právnou úpravou a nešli nad rámec toho, čo je nevyhnutné na ich dosiahnutie (rozsudok z 31. januára 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada, C-225/17 P, EU:C:2019:82, bod 102, ako aj citovaná judikatúra).

161 V prejednávanej veci Všeobecný súd najskôr v bode 255 prvého napadnutého rozsudku a v bode 254 druhého napadnutého rozsudku zohľadnil cieľ všeobecného záujmu sledovaný aktmi a konaniami odporcov, ktorý spočíva v zabezpečení stability cyperského finančného systému a eurozóny ako celku.

162 Ďalej v bodoch 302 až 313 prvého napadnutého rozsudku a v bodoch 301 až 312 druhého napadnutého rozsudku preskúmal tvrdenia odvolateľov smerujúce k spochybneniu neexistencie menej obmedzujúcich opatrení na dosiahnutie takto sledovaného cieľa. V tejto súvislosti Všeobecný súd zohľadnil skutočnosť, že cyperský parlament 19. marca 2013 zamietol zavedenie dane zo všetkých bankových vkladov, nevýhody alebo nedostupnosť alternatívnych riešení uvedených v bode 11 správy MMF z mája 2013, značné straty, ktoré by tak pre daňovníkov, ako aj pre vkladateľov spôsobil odchod Cyperskej republiky z eurozóny, a slabé miesta progresívneho systému odpisu, ako ho navrhli odvolatelia, ktorý by zohľadnil rozsah vkladov zverených dotknutým bankám.

163 Napokon v bodoch 311 a 312 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 310 a 311 druhého napadnutého rozsudku zamietol porovnanie medzi situáciou Cyperskej republiky a situáciou ostatných ČŠME, ktorým bola poskytnutá finančná pomoc, z dôvodu, že finančný sektor Cyperskej republiky sa vyznačoval neprimeranými rozmermi vzhľadom na veľkosť jeho hospodárstva.

164 Z podrobných konštatovaní Všeobecného súdu vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia ani neporušil zásadu proporcionality, keď rozhodol, že alternatívy rekapitalizácie dotknutých bánk by neboli menej obmedzujúce ako prijaté opatrenia a že v prípade neexistencie rekapitalizácie by dotknuté banky boli vystavené riziku, že budú musieť ukončiť svoje operácie a hrozil im neriadený úpadok, ktorý by mohol mať systémovú povahu a rýchlo by sa mohol rozšíriť na iné členské štáty, či dokonca na celý bankový systém eurozóny.

165 Prvá časť šiesteho odvolacieho dôvodu sa teda musí zamietnuť.

166 Pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu, treba na jednej strane konštatovať, že odvolatelia sa obmedzili na všeobecný odkaz na svoju argumentáciu rozvinutú v rámci prvej časti toho istého odvolacieho dôvodu. Z toho vyplýva, že z dôvodov uvedených v bodoch 156 až 165 tohto rozsudku ich argumentácia nemôže uspieť.

167 Na druhej strane, pokiaľ ide o výhradu založenú na tom, že predaj gréckych pobočiek nebol predmetom otvoreného, transparentného a nediskriminačného postupu, odvolatelia len odkazujú na dôkazy, ktoré predložili Všeobecnému súdu bez toho, aby uviedli, ktoré z týchto dôkazov boli skreslené. V súlade s judikatúrou citovanou v bode 128 tohto rozsudku však takáto výhrada nepatrí do právomoci Súdneho dvora v štádiu odvolania.

168 Z toho vyplýva, že druhej časti šiesteho odvolacieho dôvodu nemožno vyhovieť.

169 Pokiaľ ide o tretiu časť tohto odvolacieho dôvodu, a najmä pokiaľ ide o tvrdenia odvolateľov smerujúce jednak k spochybneniu skutočnosti, že prijatie opatrení uvedených v bode 124 tohto rozsudku nebolo požadované ani tlačovou správou ECB z 21. marca 2013, ani rozhodnutím rady guvernérov ECB z toho istého dňa, a jednak spochybneniu zákonnosti správania ECB v rámci poskytnutia ELA, je potrebné poukázať na to, že odvolatelia odkazujú na svoju argumentáciu rozvinutú v rámci druhého odvolacieho dôvodu, ktorá, ako bolo uvedené v bode 133 uvedeného rozsudku, sa obmedzuje na zopakovanie ich tvrdení predložených pred Všeobecným súdom, týkajúcich sa úlohy ECB v tomto rámci a bola zamietnutá ako neprípustná v súlade s judikatúrou citovanou v bode 127 tohto istého rozsudku.

170 Okrem toho, pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľov založenú na nedostatku odôvodnenia, ktorým je poznačená tlačová správa ECB z 21. marca 2013, stačí uviesť, že táto argumentácia smeruje k spochybneniu dôvodov uvedených v bode 400 prvého napadnutého rozsudku a v bode 399 druhého napadnutého rozsudku, z ktorých vyplýva, že „za okolností prejednávanej veci preto znenie tlačovej správy [ECB] z 21. marca 2013, akokoľvek stručné, v každom prípade umožňovalo [odvolateľom] pochopiť, najmä vzhľadom na kontext, uplatniteľné právne pravidlá a pripomienky prezidenta ECB prednesené na tlačovej konferencii zo 4. apríla 2013, že platobná neschopnosť dotknutých bánk bola bez primeraného programu úprav prekážkou zachovania existujúcej úrovne ELA“. Tieto dôvody majú teda nadbytočnú povahu vo vzťahu k bodom 397 až 399 prvého napadnutého rozsudku a v bodoch 396 až 398 druhého napadnutého rozsudku.

171 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora tvrdenia namierené proti doplňujúcim dôvodom rozhodnutia Všeobecného súdu nemôžu spôsobiť neplatnosť tohto rozhodnutia a sú teda neúčinné (rozsudok z 12. februára 2015, Komisia/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, bod 33 a citovaná judikatúra).

172 Tretia časť šiesteho odvolacieho dôvodu preto musí byť zamietnutá rovnako ako musí byť zamietnutý šiesty odvolací dôvod ako celok.

O siedmom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

173 Svojím siedmym odvolacím dôvodom odvolatelia vytýkajú Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že akty a správania odporcov neporušili zásadu ochrany legitímnej dôvery.

174 V prvom rade tvrdia, že list z 11. februára 2013, ktorý zaslal riaditeľ úradu guvernéra CCB výkonným riaditeľom Laïki a BoC, poskytoval jasné, presné a bezpodmienečné záruky, že práva vkladateľov nebudú obmedzené a že tieto záruky zaväzovali Eurosystém.

175 Po druhé záväzok euroskupiny z 21. januára 2013 poskytnúť NFP Cyperskej republike na základe politickej dohody dohodnutej v novembri 2012 vyvolal u majiteľov vkladov dotknutých bánk dôveru, že sa nevyžaduje žiadna záchrana pomocou vnútorných zdrojov.

176 V treťom a poslednom rade odvolatelia tvrdia, že poskytnutie finančnej pomoci iným ČŠME, a to Írsku, Helénskej republike, Španielskemu kráľovstvu a Portugalskej republike, nebolo podmienené prijatím opatrení záchrany pomocou vnútorných zdrojov a odvolávajú sa na skutočnosť, že ECB povolila ELA počas dlhšieho obdobia. V tejto súvislosti uvádzajú, že odkaz Všeobecného súdu na rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i. (C-526/14, EU:C:2016:570), nie je relevantný, keďže tento rozsudok sa týkal konania Komisie prijatého na základe ustanovení Zmluvy o FEÚ týkajúcich sa štátnej pomoci, ktoré stanovujú osvedčený právny rámec a tejto inštitúcii priznávajú jasné právomoci.

177 Odporcovia spochybňujú argumentáciu odvolateľov.

Posúdenie Súdnym dvorom

178 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora právo odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery sa vzťahuje na každého jednotlivca v situácii, keď mu inštitúcia Únie tým, že mu poskytla presné uistenia, poskytla základ pre dôvodné očakávania. Naopak, nikto sa nemôže dovolávať porušenia tejto zásady, pokiaľ neexistujú uvedené uistenia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. septembra 2017, Pappalardo a i./Komisia, C-350/16 P, EU:C:2017:672, bod 39, ako aj z 31. januára 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a i./Rada, C-225/17 P, EU:C:2019:82, bod 57).

179 V prejednávanej veci, pokiaľ ide na jednej strane o výhrady založené na tom, že Všeobecný súd sa nesprávne domnieval, že z listu z 11. februára 2013 zaslaného riaditeľom úradu guvernéra CCB výkonným riaditeľom dotknutých bánk, ako aj zo záväzku euroskupiny z 21. januára 2013 priznať NFP Cyperskej republike nemožno vyvodiť žiadnu legitímnu dôveru, treba konštatovať, že odvolatelia sa týmito výhradami obmedzujú na zopakovanie tvrdení, ktoré už boli predložené Všeobecnému súdu, a v podstate žiadajú, aby Súdny dvor rozhodol znovu o niektorých dôkazoch bez toho, aby sa odvolávali na akékoľvek skreslenie týchto dôkazov Všeobecným súdom. Preto musia byť tieto výhrady na základe judikatúry uvedenej v bodoch 127 a 128 tohto rozsudku zamietnuté ako neprípustné.

180 Na druhej strane odvolatelia nemôžu Všeobecnému súdu vytýkať, že sa v bode 432 prvého napadnutého rozsudku a v bode 431 druhého napadnutého rozsudku opieral o rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i. (C-526/14, EU:C:2016:570), aby rozhodol, že samotná okolnosť, že v predchádzajúcich fázach medzinárodnej finančnej krízy nebolo poskytnutie finančnej pomoci podmienené prijatím opatrení porovnateľných s tými, ktoré sú uvedené v bode 124 tohto rozsudku, nemôže byť ako taká považovaná za presné, bezpodmienečné a konzistentné ubezpečenie, ktoré by umožnilo vznik legitímnej dôvery akcionárov, držiteľov dlhopisov a vkladateľom dotknutých bánk, že to tak bude takisto v rámci poskytnutia finančnej pomoci Cyperskej republike.

181 Hoci sa totiž vec, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, zo skutkového hľadiska isto odlišovala od prejednávaných vecí, nič to nemení na tom, že konštatovanie Súdneho dvora v bode 65 uvedeného rozsudku, podľa ktorého okolnosť, že podriadení veritelia dotknutých bánk – teda veritelia, ktorí sú uspokojení po držiteľoch dlhopisov, ale pred akcionármi v prípade platobnej neschopnosti alebo likvidácie subjektu, ktorý bol emitentom – neboli vyzvaní, aby prispeli k záchrane úverových inštitúcií v prvých fázach medzinárodnej finančnej krízy, nemohla založiť legitímnu dôveru akcionárov a podriadených veriteľov, že nebudú podliehať opatreniam rozdelenia nákladov do budúcnosti, je stále

platné a je možné ho preniesť analogicky na tieto prejednávané veci. V tejto súvislosti treba uviesť, že toto konštatovanie treba vykladať vzhľadom na bod 66 toho istého rozsudku, v ktorom Súdny dvor pripomenul, že hoci zásada ochrany legitímnej dôvery patrí medzi základné zásady Únie, hospodárske subjekty nemôžu mať legitímnu dôveru v zachovanie existujúcej situácie, ktorá môže byť zmenená v rámci voľnej úvahy inštitúcií Únie, a to najmä v oblasti, ktorá sa vyznačuje neustále prispôsobovaním sa zmenám hospodárskej situácie.

182 Skutočnosť, ako tvrdia odvolatelia, že vec, v ktorej bol vydaný rozsudok z 19. júla 2016, Kotnik a i. (C-526/14, EU:C:2016:570), sa týkala len konania Komisie v oblasti štátnej pomoci poskytnutej bankovému sektoru, teda zjavne nemá vplyv na relevantnosť odôvodnenia Súdneho dvora na účely prejednávaných vecí, keďže tieto sú tiež súčasťou kontextu finančnej krízy a patria do hospodárskej a menovej politiky, ktorá vyžaduje neustále prispôsobovanie sa ekonomickej a menovej politiky, ktorá si vyžaduje neustále prispôsobovanie sa v závislosti od hospodárskej situácie.

183 Siedmy odvolací dôvod sa preto musí zamietnuť v celom rozsahu.

O ôsmom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

184 Vo svojom ôsmom odvolacom dôvode odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdil, že zásada rovnosti zaobchádzania nebola porušená prijatím aktov a správaní odporcov.

185 V prvom rade tvrdia, že nepoistení akcionári a majitelia vkladov v Laïki a BoC boli diskriminovaní v porovnaní s veriteľmi Laïki, ktorých nároky majú základ v ELA, teda v CCB. Konkrétne pohľadávka pochádzajúca z ELA je výsledkom protiprávneho správania odporcov, keďže ECB počas niekoľkých rokov povolila štedré poskytovanie ELA a požadovala potom jej rýchle splatenie na základe svojho protiprávneho rozhodnutia z 21. marca 2013. Okrem toho odvolatelia vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bode 449 prvého napadnutého rozsudku a v bode 448 druhého napadnutého rozsudku založil svoje odôvodnenie na rozsudkoch zo 7. októbra 2015, Accorinti a i./ECB (T-79/13, EU:T:2015:756, bod 92), ako aj z 24. januára 2017, Nausicaa Anadyomène a Banque d'escompte/ECB (T-749/15, neuverejnený, EU:T:2017:21, body 108 a 109), hoci sa tieto rozsudky týkali nákupu štátnych dlhových nástrojov a nie bankových vkladov.

186 V druhom rade sa odvolatelia domnievajú, že boli diskriminovaní na základe štátnej príslušnosti oproti majiteľom vkladov zriadených v gréckych pobočkách. Konkrétne po prvé táto diskriminácia je v rozpore so slobodou usadiť sa. Po druhé slabé riziko, že odpis vkladov vložených do gréckych pobočiek by mohol vyvolať všeobecný výber vkladov v Grécku, nemôže odôvodniť diskriminačné zaobchádzanie. Po tretie podpora, ktorú euroskupina poskytla PSI napriek riziku nákazy Laïki a BoC, preukazuje, že odvolatelia boli diskriminovaní v porovnaní s majiteľmi vkladov a akcionármi gréckych bánk.

187 V treťom rade odvolatelia uvádzajú, že sú diskriminovaní v porovnaní s vkladateľmi, ktorých vklady nepresahovali 100 000 eur. Predovšetkým tvrdia, že podľa Európskeho súdu pre ľudské práva nie je spravodlivé použiť hranicu 100 000 eur ako faktor rozlišovania pre stanovenie odpisu hodnoty dlhopisov (rozsudok ESĽP, 21. júla 2016, Mamatas a i. v. Grécko, CE:ECHR:2016:0721JUD006306614, bod 137), čo platí aj pre vklady. Ďalej rozdiel medzi vkladmi nižšími ako 100 000 eur a vyššími ako táto suma, ktorý uvádza smernica Európskeho parlamentu a Rady 94/19/ES z 30. mája 1994 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. ES L 135, 1994, s. 5; Mim. vyd. 06/002, s. 252), nie je relevantný, keďže odvolateľom bola odopretá možnosť požadovať vyplatenie pohľadávok pochádzajúcich z vkladov

vyšších ako 100 000 eur. Napokon odporcovia porušili túto smernicu, keďže opatrenia podmienenosti, ktoré euroskupina prijala na svojom zasadnutí 16. marca 2013, stanovovali, že vklady až do výšky 100 000 eur utrpia stratu vo výške 6,75 %.

188 V štvrtom rade odvolatelia tvrdia, že sú diskriminovaní oproti majiteľom vkladov a akcionárom bánk iných ČŠME, ktorým bola poskytnutá finančná pomoc. V tejto súvislosti najmä zdôrazňujú, že výška tejto pomoci bola zakaždým vyššia ako suma NFP poskytnutej Cyperskej republike a bola poskytnutá za menej prísnych podmienok.

189 V piatom a poslednom rade Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že odvolatelia sa nachádzali v situácii odlišnej od situácie členov cyperského družstevného bankového sektora vzhľadom na platobnú neschopnosť, v ktorej sa nachádzali Laïki a BoC, zatiaľ čo na jednej strane bola táto platobná neschopnosť urýchlená konaním odporcov. Na druhej strane, keďže túto platobnú neschopnosť nekonštatoval správny alebo súdny orgán, široký pojem „platobná neschopnosť“ nemôže predstavovať objektívne odôvodnenie rozdielneho zaobchádzania, ktorého obeťami boli odvolatelia. Navyše Všeobecný súd sa nemohol opierať o správu MMF z mája 2013, keďže táto bola vydaná až po prijatí opatrení uvedených v bode 124 tohto rozsudku.

190 Odporcovia spochybňujú tieto rôzne tvrdenia.

Posúdenie Súdnym dvorom

191 Zásada rovnosti zaobchádzania ako všeobecná zásada práva Únie ukladá, aby sa porovnateľné situácie neposudzovali rozdielne a rozdielne situácie neposudzovali rovnako, ak takéto posudzovanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudok zo 6. júna 2019, P. M. a i., C-264/18, EU:C:2019:472, bod 28, ako aj citovaná judikatúra).

192 Predpokladom porušenia zásady rovnosti zaobchádzania z dôvodu rozdielneho zaobchádzania je, že uvedené situácie sú porovnateľné vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré ich charakterizujú (pozri najmä rozsudok zo 16. decembra 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a i., C-127/07, EU:C:2008:728, bod 25).

193 Pokiaľ ide v prvom rade o výhradu založenú na údajnej diskriminácii medzi na jednej strane odvolateľmi a na druhej strane veriteľom Laïki, ktorého nároky majú základ v ELA, a teda v CCB, Všeobecný súd v bode 448 prvého napadnutého rozsudku a v bode 447 druhého napadnutého rozsudku uviedol, že ako uznali samotní odvolatelia, poskytnutie ELA patrí do právomoci národných centrálnych bánk, z čoho vyplýva, že v prejednávanej veci len CCB mohla ELA poskytnúť banke Laïki a mala tak pohľadávku voči tejto poslednej uvedenej banke.

194 V bode 449 prvého napadnutého rozsudku a v bode 448 druhého napadnutého rozsudku Všeobecný súd spresnil, že na rozdiel od majiteľov nepoistených vkladov dotknutých bánk a akcionárov BoC, ktorí konajú len vo svojich súkromných záujmoch, centrálna banka Eurosystému prijíma svoje rozhodnutia tak, že sa riadi výlučne cieľmi verejného záujmu, ako to vyplýva z rozsudkov zo 7. októbra 2015, Accorinti a i./ECB (T-79/13, EU:T:2015:756, bod 92), ako aj z 24. januára 2017, Nausicaa Anadyomène a Banque d'escompte/ECB (T-749/15, neuverejnený, EU:T:2017:21, body 108 a 109).

195 Všeobecný súd po tom, čo v bode 450 prvého napadnutého rozsudku a v bode 449 druhého napadnutého rozsudku konštatoval, že CCB nadobudla pohľadávku pochádzajúcu z ELA s cieľom prispieť k cieľu všeobecného záujmu spočívajúcemu v zabezpečení stability cyperského finančného systému a eurozóny ako celku, dospel v bode 452 prvého napadnutého rozsudku a v bode 451

druhého napadnutého rozsudku k záveru, že majitelia nepoistených vkladov v dotknutých bankách, ako aj akcionári BoC na jednej strane, a BCC na druhej strane sa nenachádzali v porovnateľnej situácii, takže zásada rovnosti zaobchádzania nebola porušená.

196 Tieto úvahy nie sú postihnuté nesprávnym právnym posúdením vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 191 a 192 tohto rozsudku.

197 Navyše Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že založil svoje odôvodnenie na rozsudkoch citovaných v bode 194 tohto rozsudku z dôvodu, že sa týkali nákupu dlhových nástrojov voči Grécku ako štátu a nie bankových vkladov. V tejto súvislosti, ako správne uviedla ECB, treba zdôrazniť, že bez ohľadu na povahu predmetných opatrení na reštrukturalizáciu predmetného verejného dlhu sa centrálna banka Európskeho systému centrálnych bánk (ESCB), ktorá sleduje cieľ verejného záujmu, nachádza v odlišnej situácii ako jednak súkromní investori, ktorí sú držiteľmi pohľadávok voči štátu, a jednak majitelia bankových vkladov, akými sú odvolatelia.

198 V druhom rade, pokiaľ ide o výhradu založenú na údajnej diskriminácii medzi odvolateľmi na jednej strane a majiteľmi vkladov vložených do gréckych pobočiek na druhej strane, odvolatelia tvrdia, že takáto diskriminácia je v rozpore so slobodou usadiť sa. V tejto súvislosti stačí konštatovať, že túto výhradu vznášajú po prvýkrát pred Súdnym dvorom, takže sa musí zamietnuť ako neprípustná (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. decembra 2017, Telefónica/Komisia, C-487/16 P, neuverejnený, EU:C:2017:961, bod 84, ako aj z 26. septembra 2018, Philips a Philips France/Komisia, C-98/17 P, neuverejnený, EU:C:2018:774, bod 42).

199 V zostávajúcej časti treba uviesť, že tvrdenia odvolateľov sa týkajú, bez toho, aby bolo poukázané na akékoľvek skreslenie, skutkových zistení a posúdenia dôkazov, ktoré Všeobecný súd uviedol v bodoch 467, 476 a 477 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 466, 475 a 476 druhého napadnutého rozsudku, a ktoré sa týkajú existencie rizika všeobecného vybratia vkladov v Grécku, ktoré by vyvolalo odpis vkladov zriadených v gréckych pobočkách, odôvodňujúc tak údajnú diskrimináciu, a skutkového kontextu, v ktorom euroskupina podporovala PSI, takže z dôvodov uvedených v bodoch 127 a 128 tohto rozsudku musia byť zamietnuté ako neprípustné.

200 Pokiaľ ide v treťom rade o výhradu založenú na údajnej diskriminácii medzi odvolateľmi na jednej strane a majiteľmi vkladov v dotknutých bankách, ktorých vklady nepresahovali 100 000 eur, na druhej strane, treba uviesť, že po prvé záver, ku ktorému Európsky súd pre ľudské práva dospel vo svojom rozsudku z 21. júla 2016, Mamatas a i. v. Grécko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614, bod 137), podľa ktorého by nebolo spravodlivé použiť hranicu 100 000 eur ako faktor rozlišovania, pokiaľ ide o určenie odpisu hodnoty pohľadávok, bol vyvodený vzhľadom na osobitné postavenie predmetných fyzických a právnických osôb ako držiteľov dlhopisov a nie postavenie majiteľov vkladov do bánk, na ktoré sa vzťahuje smernica 94/19.

201 V tejto poslednej uvedenej súvislosti a pokiaľ ide po druhé o argumentáciu uvádzanú odvolateľmi na spochybnenie relevantnosti tejto smernice v kontexte prejednávaných vecí, treba konštatovať, že táto argumentácia nezodpovedá požiadavkám pripomenutým v bode 127 tohto rozsudku, podľa ktorých musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, o ktoré sa tento návrh osobitne opiera, takže ju treba zamietnuť ako neprípustnú.

202 Pokiaľ ide v štvrtom rade o výhradu založenú na údajnej diskriminácii medzi na jednej strane odvolateľmi a na druhej strane majiteľmi vkladov a akcionármi bánk iných ČŠME, než je Cyperská republika, ktorým bola poskytnutá finančná pomoc pred týmto členským štátom, treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 490 prvého napadnutého rozsudku a v bode 489 druhého napadnutého rozsudku uviedol, že opatrenia, ktoré môžu sprevádzať finančnú pomoc poskytnutú zo strany EMS na vyriešenie finančných ťažkostí iného členského štátu voči potrebám rekapitalizácie jeho bankového systému, sa môžu zásadne meniť podľa jednotlivých prípadov v závislosti od celku iných faktorov, ako je rozsah pomoci vzhľadom na veľkosť hospodárstva tohto štátu. V tejto súvislosti Všeobecný súd

spresnil v uvedených bodoch napadnutých rozsudkov, že medzi týmito faktormi sa môžu najmä nachádzať hospodárska situácia štátu prijímajúceho pomoc, perspektívy obnovy ekonomickej životaschopnosti dotknutých bánk, dôvody, ktoré viedli k problémom týchto bánk, vrátane, prípadne, nadmernej veľkosti bankového sektora štátu prijímajúceho pomoc v pomere k jeho národnému hospodárstvu, vývoja medzinárodnej ekonomickej konjunktúry alebo zvýšenej pravdepodobnosti budúcich zásahov z EMS (alebo iných medzinárodných organizácií, orgánov a inštitúcií Únie alebo štátov) na podporu iných štátov v ťažkostiach, ktoré môžu vyžadovať preventívne obmedzenie súm vyhradených na každý zásah.

203 Tvrdenia odvolateľov nemôžu preukázať, že toto posúdenie Všeobecného súdu je nesprávne. Po prvé okolnosť, na ktorú poukázali, že „ekonomická funkcia vkladu [alebo akcie] v štáte eurozóny je porovnateľná s ekonomickou funkciou, ktorú plní v akejkoľvek inej krajine eurozóny“, vôbec neznamená, že majitelia vkladov a akcionári Cyperskej republiky sa nachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou majiteľov vkladov a akcionárov iných ČŠME, ktorí získali finančnú pomoc poskytnutú zo strany EMS pred Cyperskou republikou, keďže faktory, ktoré treba zohľadniť na účely porovnávacej analýzy, sú spojené so samotnými členskými štátmi.

204 Po druhé je irelevantné, ako tvrdia odvolatelia, že „nemohli byť v žiadnom prípade zodpovední za akékoľvek dôvody, ktoré mohli byť príčinou potreby finančnej pomoci [Cyperskej republike]“. Táto okolnosť nielenže nemá vplyv na úvahy Všeobecného súdu v rámci jeho posúdenia existencie prípadnej diskriminácie medzi odvolateľmi na jednej strane a na druhej strane majiteľmi vkladov a akcionármi iných bánk ČŠME, než je Cyperská republika, ktorí predtým získali finančnú pomoc poskytnutú zo strany EMS, ale predovšetkým nebráni tomu, aby obsah opatrení, ktoré možno spájať s uvedenou pomocou, bol diktovaný úvahami týkajúcimi sa výlučne finančných ťažkostí ČŠME, ktoré žiadajú o túto pomoc.

205 Po tretie treba konštatovať, že tvrdenie odvolateľov, podľa ktorého Cyperská republika získala najnižšiu sumu pomoci za najdrastickejších podmienok, je len zopakovaním tvrdenia už rozvinutého pred Všeobecným súdom, a teda musí byť vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 127 tohto rozsudku zamietnuté ako neprípustné.

206 Pokiaľ ide v piatom a poslednom rade o výhradu založenú na údajnej diskriminácii medzi odvolateľmi na jednej strane a členmi cyperského družstevného bankového sektora na druhej strane, treba konštatovať, že kritika odvolateľov týkajúca sa údajnej platobnej neschopnosti dotknutých bánk, urýchlenej konaním odporcov a nepoužitia správneho alebo súdneho rozhodnutia na účely konštatovania uvedenej platobnej neschopnosti, je príliš nepresná a nedostatočne podložená na to, aby Súdny dvor mohol vykonať preskúmanie napadnutých rozsudkov. Okrem toho sa táto kritika vo veľkej miere týka skutkových posúdení. V súlade s judikatúrou citovanou v bode 128 tohto rozsudku však treba pripomenúť, že takéto posúdenie môže okrem prípadu skreslenia predmetných skutkových okolností, ktoré však v prejednávanej veci nie je uvádzané, patriť do preskúmania, ktoré má Súdny dvor vykonať v odvolacom konaní.

207 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie založené na tom, že Všeobecný súd nemohol v bode 503 prvého napadnutého rozsudku a v bode 502 druhého napadnutého rozsudku oprieť svoje odôvodnenie o správu MMF z mája 2013, treba zdôrazniť, ako správne uviedla Komisia, že Všeobecný súd sa odvolal na túto správu len na účely potvrdenia svojho záveru, podľa ktorého cyperský centrálny orgán Co-operative Central Bank, ako aj úverové inštitúcie družstevného bankového sektora sa na rozdiel od dotknutých bánk nenachádzali v situácii platobnej neschopnosti. K tomuto záveru dospel v uvedených bodoch napadnutých rozsudkov, tak, že vychádzal zo skutočností, ktoré odvolatelia nespochybňujú, a to jednak z časti 3.1 zistení uskutočnených uvedenou organizáciou v máji 2013 v rámci tretieho piliera „Bazilejského mechanizmu“, ktorého cieľom bolo zabezpečiť minimálnu úroveň vlastného kapitálu na účely zabezpečenia finančnej stability bánk, a jednak z odpovedí poskytnutých ECB na pojednávaní pred Všeobecným súdom, takže toto tvrdenie treba zamietnuť ako neúčinné.

208 Z toho vyplýva, že ôsmy odvolací dôvod sa musí zamietnuť.

209 Keďže všetky odvolacie dôvody boli zamietnuté, treba odvolania zamietnuť v celom rozsahu.

O vrátení veci na Všeobecný súd

210 V súlade s článkom 61 prvým odsekom druhou vetou Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže tento súd v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.

211 Tak je to aj v prejednávanej veci.

212 Po prvé z odôvodnenia uvedeného v bodoch 78 až 97 tohto rozsudku totiž vyplýva, že euroskupina nie je subjektom Únie zriadeným Zmluvami, ktorého akty alebo správania by mohli byť predmetom žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť Únie podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

213 Preto treba vyhovieť námietkam neprípustnosti podaným Radou v rozsahu, v akom sa týkajú žalôb účastníkov konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, smerujúcich proti euroskupine.

214 Pokiaľ ide po druhé o článok 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236, v bode 116 tohto rozsudku bolo uvedené, že hoci toto ustanovenie od Cyperskej republiky vyžaduje, aby ponechala v platnosti alebo pokračovala vo výkone konverzie nepoistených vkladov BoC na akcie, nezbavilo cyperské orgány značnej miery voľnej úvahy na účely definovania osobitných podmienok tejto konverzie. V dôsledku toho ujma, ktorú účastníci konania, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, údajne utrpeli z dôvodu uvedenej konverzie, v každom prípade nevyplýva z uvedeného ustanovenia, ale z vykonávacích opatrení prijatých Cyperskou republikou na vykonanie tejto konverzie.

215 V dôsledku toho treba vyhovieť námietkam neprípustnosti, ktoré vzniesla Rada v súvislosti s článkom 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236.

216 Z toho vyplýva, že žaloby účastníkov konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, v rozsahu, v akom sa týkajú euroskupiny, a žaloby odvolateľov proti článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236 musia byť zamietnuté ako neprípustné.

O trovách

217 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné alebo ak je dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania.

218 Podľa článku 138 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

219 Pokiaľ ide v prejednávanej veci o odvolania podané vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, keďže účastníci konania vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P, ktorí boli žalobcami v prvostupňovom konaní, nemali úspech vo svojich návrhoch, je opodstatnené v súlade s návrhmi Rady a Komisie rozhodnúť, že znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade a Komisii v rámci odvolacieho konania a konania pred Všeobecným súdom.

220 Pokiaľ ide o odvolania podané vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P, keďže Rada, Komisia a ECB navrhli zaviazať odvolateľov na náhradu trov konania a odvolatelia nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť im povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené týmito inštitúciami v rámci odvolacieho konania a konania pred Všeobecným súdom.

221 Podľa článku 140 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, znášajú členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, svoje vlastné trovy konania. Fínska republika ako vedľajší účastník konania v týchto odvolaniach musí teda znášať svoje vlastné trovy konania, ktoré jej vznikli v rámci týchto konaní.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Rozsudky Všeobecného súdu Európskej únie z 13. júla 2018, K. Chrysostomides & Co. a i./Rada a i. (T-680/13, EU:T:2018:486), a z 13. júla 2018, Bourdouvali a i./Rada a i. (T-786/14, neuverejnený, EU:T:2018:487), sa zrušujú v rozsahu, v akom nimi boli zamietnuté námietky neprípustnosti podané Radou Európskej únie, pokiaľ ide o žaloby podané v týchto veciach proti euroskupine a proti článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia Rady 2013/236/EÚ z 25. apríla 2013 o osobitných opatreniach na obnovenie finančnej stability a udržateľného rastu určené Cypru.**

2. **Žaloby podané v prvostupňovom konaní vo veciach T-680/13 a T-786/14 sú neprípustné v rozsahu, v akom smerujú proti euroskupine a článku 2 ods. 6 písm. b) rozhodnutia 2013/236.**

3. **Odvolania podané vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P sa zamietajú.**

4. **Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, Agroton plc, Joanna a Kyriaki Andreou, Bundeena Holding plc, Henrietta Jindra Burton, C & O Service & Investment Ltd, C. G. Christofides Industrial Ltd, Phidias Christodoulou, Georgia Phanou Christodoulou, Christakis Christofides, Theano Chrysafi, Andreas Chrysafis, Dionysios Chrysostomides, Eleni K. a Eleni D. Chrysostomides, D & C Construction and Development Ltd, Chrystalla Dekatris, Constantinos Dekatris, Dr. K. Chrysostomides and Co., Emily Dragoumi, Parthenopi Dragoumi, James Droushiotis, Eastvale Finance Ltd, Nicos Eliades, Tereza Eliades, Goodway Alliance Ltd, Christos Hadjimarkos, Johnson Cyprus Employees Provident Fund, Kalia Georgiou LLC, Komposit Ltd, Platon M. Kyriakides, L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, Lois Builders Ltd, Athena Mavronicola-Droushiotis, Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, Neita International, Inc., Sophia Nicolatos, Paris & Barcelona Ltd, Louiza Patsiou, Probus Mare Marine Ltd, Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, R.A.M. Oil Cyprus Ltd, Steelway Alliance Ltd, Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, The Cyprus Phassouri Estates Ltd, The Prnses Ltd, Christos Tsimon, Nafsika Tsimon, Unienergy Holdings Ltd a Julia Justine Jane Woods, ako aj Eleni Pavlikka Bourdouvali, Georgios Bourdouvalis, Nikolina Bourdouvali, Coal Energy Trading Ltd, Christos Christofi, Elisavet Christofi, Athanasia Chrysostomou, Sofoklis Chrysostomou, Clearlining Ltd, Alan Dimant, Dodoni Ependyseis Chartofylakou Dimosia Etaireia Ltd, Dtek Holding Ltd, Dtek Trading Ltd, Elma Holdings pcl, Elma Properties & Investments pcl, Agrippinoulla Fragkoudi, Dimitrios Fragkoudis, Frontal Investments Ltd, Costas Gavrielides, Eleni Harou, Theodora Hasapopoullou, Gladys Iasonos, Georgios Iasonos, Jupiter Portfolio Investments pcl, George Karkousi, Lend & Seaserve Ltd, Liberty Life Insurance pcl, Michail P. Michailidis Ltd, Michalakis Michaelides, Rena Michael Michaelidou, Akis Micromatis, Erginos Micromatis, Harinos Micromatis, Alvinos Micromatis, Plotinos Micromatis, Nertera Investments Ltd, Andros Nicolaides, Melina Nicolaides, Ero Nicolaidou, Aris Panagiotopoulos, Nikolitsa Panagiotopoulou, Lambros Panayiotides, Ersi Papaefthymiou, Kostas Papaefthymiou, Restful Time Co., Alexandros Rodopoulos, Seatec Marine Services Ltd, Sofoklis Chrisostomou & Yioí Ltd, Marinos C. Soteriou, Sparotin Ltd**

a Miranda a Myria Tanou znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania vynaložené Radou Európskej únie a Európskou komisiou tak v prvostupňovom konaní, ako aj v konaní o odvolaniach vo veciach C-597/18 P a C-598/18 P.

5. **Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, Agroton plc, Joanna a Kyriaki Andreou, Henrietta Jindra Burton, C & O Service & Investment Ltd, C. G. Christofides Industrial Ltd, Christakis Christofides, Theano Chrysafi, Andreas Chrysafis, Dionysios Chrysostomides, Eleni K. a Eleni D. Chrysostomides, D & C Construction and Development Ltd, Chrystalla Dekatris, Constantinos Dekatris, Dr. K. Chrysostomides and Co., Emily Dragoumi, Parthenopi Dragoumi, Eastvale Finance Ltd, Nicos Eliades, Tereza Eliades, Goodway Alliance Ltd, Christos Hadjimarkos, Johnson Cyprus Employees Provident Fund, L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, Lois Builders Ltd, Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, Neita International Inc., Paris & Barcelona Ltd, Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, R.A. M. Oil Cyprus Ltd, Steelway Alliance Ltd, Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, The Cyprus Phassouri Estates Ltd, M. Christos Tsimon, Nafsika Tsimon a Julia Justine Jane Woods, ako aj Eleni Pavlikka Bourdouvali, Georgios Bourdouvalis, Nikolina Bourdouvali, Christos Christofi, Elisavet Christofi, Clearlining Ltd, Dtek Holding Ltd, Dtek Trading Ltd, Agrippinoulla Fragkoudi, Dimitrios Fragkoudis, Frontal Investments Ltd, Costas Gavrielides, Eleni Harou, Theodora Hasapopoullou, Gladys Iasonos, Georgios Iasonos, George Karkousi, Lend & Seaserve Ltd, Michail P. Michailidis Ltd, Michalakis Michaelides, Rena Michael Michaelidou, Andros Nicolaides, Melina Nicolaides, Ero Nicolaidou, Aris Panagiotopoulos, Nikolitsa Panagiotopoulou, Alexandros Rodopoulos, Seatec Marine Services Ltd a Marinos C. Soteriou znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania vynaložené Radou Európskej únie, Európskou komisiou a Európskou centrálnou bankou (ECB) tak v prvostupňovom konaní, ako aj v konaní o odvolaniach vo veciach C-603/18 P a C-604/18 P.**

6. **Fínska republika znáša svoje vlastné trovy konania vynaložené v rámci týchto odvolaní.**

Podpisy